

Demirel, «Zam yapanı şikâyet edin» dedi.
— Gazeteler —

Vatandaş Demirel — Şikâyete geldim Başbakanım!..

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

Bomboş tenha yollarda sağdan gitmeye lüzum var mı?

Evet. Her yerde, her zaman, EVET! Yolun solundan gitmek, hem sizin, hem karşıdan veya arkadan gelenler için tehlikelidir. Canınızı, malınızı, eşinizi, çocuklarınızı, ananızı, babanızı, düşünüyorsanız.
Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!
Herkes sağdan giderse yollar daha emin olur!

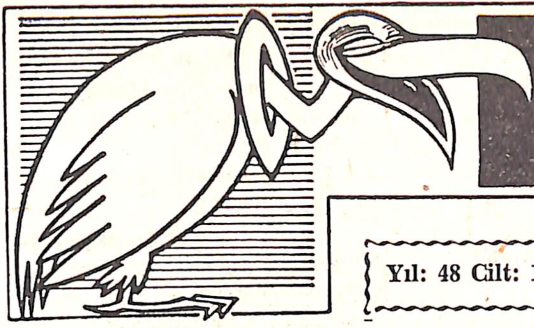
Niçin Bilen Şöför Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel dış kat vardır: Ömür zırhı ve ısı kesici duvar. Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans: 2952 — 137)

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 38 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Eylül 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Mini Maksi..

MODACILAR bu yılın sonbahar modellerini açıkladılar. Moda kıralları bilindiği üzre dört mevsimde emirnamelerini çıkarırlar. Kadın milleti de kıralların vereceği talimatı, heyecanla dinler:

— Etekler kısalacak!
— Başüstüne haşmetmaap!
— Etekler uzayacak!
— Başüstüne haşmetmaap!
— Bel daralacak!
— Başüstüne haşmetmaap!
— Bel bollaşacak!
— Başüstüne haşmetmaap!

Moda kırallığında itiraz denen şey yoktur. Kıral ne derse o olur. Kadın milleti arasından bir kul çıkıp da:

— Böyle rezalet olur mu efendim? diye kafa tutamaz. Demokrasiden habersizdir insanlar moda kırallığında... Kıral buyurur, kadınlar yapar. Kıral istediği gibi oynar kadınlarla: Onları soyar, giydirir, açar, kapatır. Kıral isterse kırmızı renge bürünür kadınlar.. kıral isterse mavi renge.. kıral isterse yeşillere sarınırlar.. kıral isterse siyahlara.. diktatörlük iliğine işlemiştir kırallığın...

İşte böyle bir ülkede 1970 sonbahar modası açıklandı.

Ve insanlar gördüler ki:
Etekler uzamış.
Miniler maksi olmuş.

Taa kalçalara kadar çıkan minicik etekler ve eteği var mı yok mu belli olmayan yarım elbiseler yerine aşık kemiklerini döven uzun esvaplar moda sahnesine çıkmamış mı!

— Aman bre, ne yapıyorsunuz? demeye kalmadan yürüyor bu işler. Ve bu işlerin ne mantığı var, ne de aklı... Bir mevsim önce dizlerden bir karış yukardayken etek, bir mevsim sonra dizlerden bir karış aşağı iniyor. Moda kırallarından birisini kenara çekerek:

— Kıral hazretleri siz ne yapıyorsunuz? Niçin uzatıyorsunuz etekleri? Niçin kısaltıyorsunuz? diye sorsanız alacağınız cevap nedir?

Eğer çok güvenilir biriyseniz, kıral size ufaktan ufaktan ipuçları verecek, bazı şeyleri kulağınıza fısıldayacaktır.

Her halde önce başparmağıyla işaret parmağını biribirine sürtüştürerek soracak:

— Bu nedir dostum?
— Para!
— Evet, para değil, parrrra... Kadınlar nasıl benim emrimdeyse ben de paranın emrindeyim. Haşmetlû para hazretlerinin izindeyim ben. Bunun içindir ki bir mevsim etekleri kısaltırım, bir mevsim uzatırım, bir mevsim kırmızıyı tercih ederim, bir mevsim yeşili... Maksadımız kadınları soyarak-giydirerek, açarak-kapayarak, gözleri boyayarak efsunlayarak parrrra kazanmaktır. Zavallı kocalar çalışsınlar, didinsinler, uğraşsınlar, terlesinler, sonra bizim eteklerimize, bizim blûzlarımıza, bizim eşarplarımıza, bizim mantolarımıza yatırsınlar paraları...

Ve kıral biraz daha sesini kısarak:

— Hem söyle bakayım bir devlet nasıl yaşar, Hazinesi tamtakır devlet hükümran olur mu bu dünyada? Bir devlet ne kadar çok vergi alırsa, ne kadar çok para toplarsa, o kadar büyük devlet olur.

— Şu halde sizin çok büyük bir devletiniz var haşmetmaap?

Kıral göğsünü gererek:

— Hem de nasıl! Bizim devletimizin sınırı yoktur, biz de hiçbir devletin sınırını tanımayız. Biz ne dersek, yeryüzünde o olur; biz ne buyurursak, o yürür.

Gerçekten de öyle... Her mevsim moda değişimi, her mevsim yeni modellerin piyasaya sürülmesi ve satılması içindir. Beş yıl ardı ardına moda değişmeyecek olsa, dükkânlarda kim alışveriş edecek, mağazaları kim dolduracak?

Ve modacılar bu yıl modellerini açıkladıkları zaman birdenbire gördük ki etekler uzayıvermiş... Şimdi minicik etekler, gardrobun bir köşesine atılacak ve yerine uzun etekler, uzun etekli elbiseler satın alınacak...

Bunlar için ne sarfedilecek:

— Parrra!..

Ne var ki parrra da eski para değil. Bir elde yüzde 66'sını tırpanlayıverdi Demirel... Eline on lira alıp çarşıya çıkan, fiyat etiketlerinin arasında Güliver'in devler ülkesinde dolaştığı gibi şaşkın şaşkın geziniyor. Şimdi kısa eteklere para yetiştiremezken, uzunlara nasıl yetiştireceğiz?

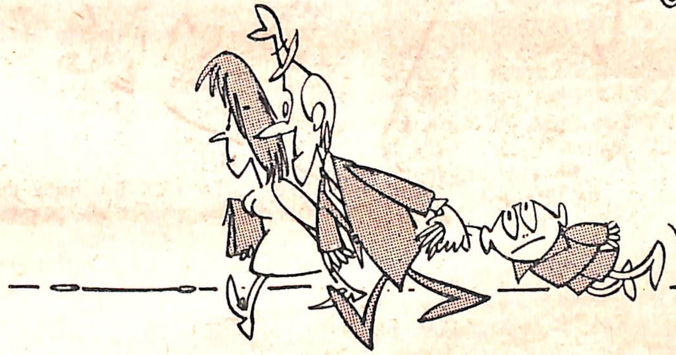
Orasını Allah bilir.

Siyasi partiler biribirine girse de, paranın kıymeti düşse de, politika kesiminde nice fırtına esse de, nice çamlar devrilip nice yolsuzluklar, münasebetsizlikler yapılsa da, moda kıralları bunlardan habersiz ve uzak saltanatlarını sürüyorlar.

Nitekim bu mevsim de yapacaklarını yaptılar: Minileri maksiye çevirdiler; uzayan etekler arasında, erkeklere teselli mükâfatı olsun diye yırtmaç ilâve etmeyi de unutmadılar.

AKBABA

Yazısız

BULAN KAZANIYOR
YARIŞMAMIZ SONUÇLANDI

Önceki sayılarda yayınladığımız 8 karikatür ve bu karikatürlerle ilgili sorulara cevap verecek okurlarımız arasında açtığımız « BULAN KAZANIYOR » yarışmamız sonuçlanmıştır.

1 Eylül 1970 tarihine kadar elimize geçmiş olan cevapların doğruları arasında çekilecek kuranın talihlilerine önceki sayılarımızda açıkladığımız armağanlar verilecektir.

Gelecek sayımızda doğru cevaplariyle yayınlayacağımız 8 karikatürle verdikleri cevapları karşılaştıran okurlarımız, çekilecek kuraya dahil olup olmadıklarını öğreneceklerdir.

GELECEK HAFTA AKBABA'da

KÖFTECİ SÜLEYMAN

MUZAFFER İZGÜ

BOŞUNA dememişler ki Kanunî Süleyman diye, oysa ki, bizim pederin adı köfteci Süleyman'dır. Ama, o denli uyar ki yasalara, o denli dikkat eder ki yasalara, belki de dünya üzerinde onun kadar yasalara uyan bir insan daha yoktur.

Bir defasında, tabelâ vergisi 62 lira 20 kuruş geldiğinde, içi içini yedi:

— Oğlum bunda bir yanlışlık var! diye.

— Aman baba!

— Var oğlum var!..

İndirdi köfteci tabelâsını yerinden, aldı koltuğunun altına, gitti hesap uzmanlarına. Milimetrik cetvellerle ölçtürdü, biçtirdi, sonunda, yüzünde mutlu bir gülümseme, geldi dükkâna:

— Demedim mi ben sana oğlum? dedi.

— Hayrola baba?

— Belediye eksik hesaplamış. Vergi 62 lira 20 kuruş değil, 62 lira 65 kuruş olacakmış.

Günlerce gitti geldi belediyeye, bu eksik 45 kuruşu yatırabilmek için.

Geçenlerde de, bir gazeteyle geldi dükkâna:

— Oku şurayı oku, benim adaş ne demiş? dedi.

Okudum:

«Demirel, benden habersiz zam yapmayın diyor»

— N'olacak bu? dedim.

— Oğlum, köftenin porsiyonuna 25 kuruş zam yapacaktık ya, işte onu Demirel'e haber vereceğiz.

— Yahu baba, bu belediyenin işi...

— Haayıır!

Bizim peder hayır dedi miydi, tamam artık, suları tersine akıtsan yine boş, evet dedirtemezsin dünyada. Gittik bir arzuhalciye. Babam:

— Yaz! dedi, Başbakanlık Yüce Katına...

Arzuhalci:

— Durun yahu, önce meseleyi bana anlatın, sonra ben bildiğim gibi, şöyle dokunaklı bir dilekçe yazayım.

Anlattı babam. Arzuhalci, makinenin tuşlarına vurmaya başladı.

«Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Hayat pahalılığı ve devalüasyon olayından sonra, köftenin beher porsiyonuna, 25 kuruş zam yapılması artık zorunlu duruma gelmiştir. Bu hususta yüksek izinlerinizi saygılarımla arzederim.»

Köfteci
Süleyman Haktanır

Arzuhalciye beş lirayı verdikten sonra, zam isteğini taahhütlü olarak postaladık. Ve ondan sonra beklemeye başladık. Bu arada, üç dükkân ötemizdeki köfteci kendi kendine köftenin porsiyonuna elli kuruş zam yapıverdi. Ayrıca, devlet baba da, linyite ve tekstile zam koydu.

— Yahu baba, köfteciler elli kuruş zam yaptılar, devlet kömüre, tekstile yüzde onbeş yirmi zam...

— Yok oğlum yok, ben Başbakanımdan izin almadan zam yapamam.

İki ay sonra, Başbakanlıktan bir yazı geldi:

«Köfteci Süleyman Haktanır.
Balıkpazarı No: 14
İstanbul

Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Dilekçeniz incelendi. Devlet Plânlama Dairesi hesap uzmanları tarafından. Tarafınızdan istenen zamma konu teşkil eden köftenin menşei ve mevaişini bildiriniz.»

Aldık gittik yazıyı arzuhalciye. Arzuhalci okudu, okudu, hiçbir şey anlamadı gelen yazıdan:

— Bu menşeini biliyoruz, biliyoruz ama mevaişi de ne ki? dedi.

Dedik ya babam yasa adamıdır diye. İşi gücü bırakıp iki gün bu mevaişin peşine düştü. Sonunda buldu geldi.

Yine yazı yazıldı:

«Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Şu tarih, şu sayılı yazınıza karşılıktır.

Köfte, et köftesi olup, hayvan olarak da sığır eti kullanılmaktadır. Bilgilerinize saygıyla arzolunur.

Köfteci
Süleyman Haktanır

Arzuhalci:

— Yedibuçuk lira vereceksiniz, dedi.

— Niye ki? dedi babam. Beş lira değil miydi?

— Zam var kardeşim, zam...

Yoldan geçerken köftecilere baktık, porsiyona elli kuruş daha zam yapmışlardı...

Gitti bizim yazı. Bu arada devlet baba, demire, çimentoya, kâğıda, şekere, sigaraya zam yaptı.

— Yahu baba, bak, devlet baba...

— İşime karışmayın, ben namuslu vatandaşım.

— İyi ama, köfteyi zararına satmaya başladık?

— Yasalar oğlum yasalar...

Altı ay sonra cevap geldi Başbakanlıktan:

«Köfteci Süleyman Haktanır
Balıkpazarı No: 14
İstanbul

Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Acele olarak, köfte içerisine konulan malzemelerin yüzde oranlarının bildirilmesi.»

Elimizde bir porsiyon köfte, koştuk gittik arzuhalciye. Arzuhalci:

— Yahu hâlâ daha zam yapamadınız mı? diye sordu.

Babam:

— Emir gelmedi ki, dedi.

Güldü arzuhalci:

— Demek gelmedi ha? Bakın, yazıyı yazmadan önce söyleyeyim, dilekçe on kâğıt oldu.

— Olsun, dedi babam.

Sonra oturduk orada, çok ince hesaplarla, bir porsiyon köfteyi didik didik ederek yüzde oranlarını çıkarmaya çalıştık. Ama arzuhalci:

— Vallahi biz bu işin içinden çıkamayız, dedi. Hem de Bakanlık bu konuda bilirkişi raporu ister.

— Eee, ne yapacağız? dedi babam.

— Üniersiteye götürün, orada tahlil edip, gereken raporu hazırlasınlar.

Zavallı kanunî babam, bir hafta işten güçten kalıp, üniversiteye porsiyon porsiyon köfteler taşıdı. Sonunda raporu aldı geldi. Biz de bu arada, zarar ziyandan ötürü yavaş yavaş dükkândaki takımları satmaya başladık. Ayrıca, diğer köfteciler elli kuruş daha zam yaptılar. Devlet baba, tuza, gaza, beze zam yaptı.

— Yahu baba, batıp gideriz!...

— Emir oğlum, emir...

Altı ay sonra bir yazı geldi:

«Acele olarak mümasil yerlerde köftenin porsiyonunun kaçtan satıldığının, belediye görüşüyle birlikte Başbakanlığımıza bildirilmesi...»

El cevap, dilekçe oniki buçuk lira, postaya zam geldi, birbuçuk lira... Gönderdik gitti yazıları. Gitti ama, köfteciler bu arada yine kendi kendilerine elli kuruş zam daha yaptılar. Kasapların zammı dört lirayı buldu. Maydanozun bağı bir lira, soğanın kilosu üç lira...

Ve evelallah elimizde kala kala bir tek köfte ızgarası kaldı. Onu da getirdik eve, velhasıl bizim köfteci dükkânı topu attı.

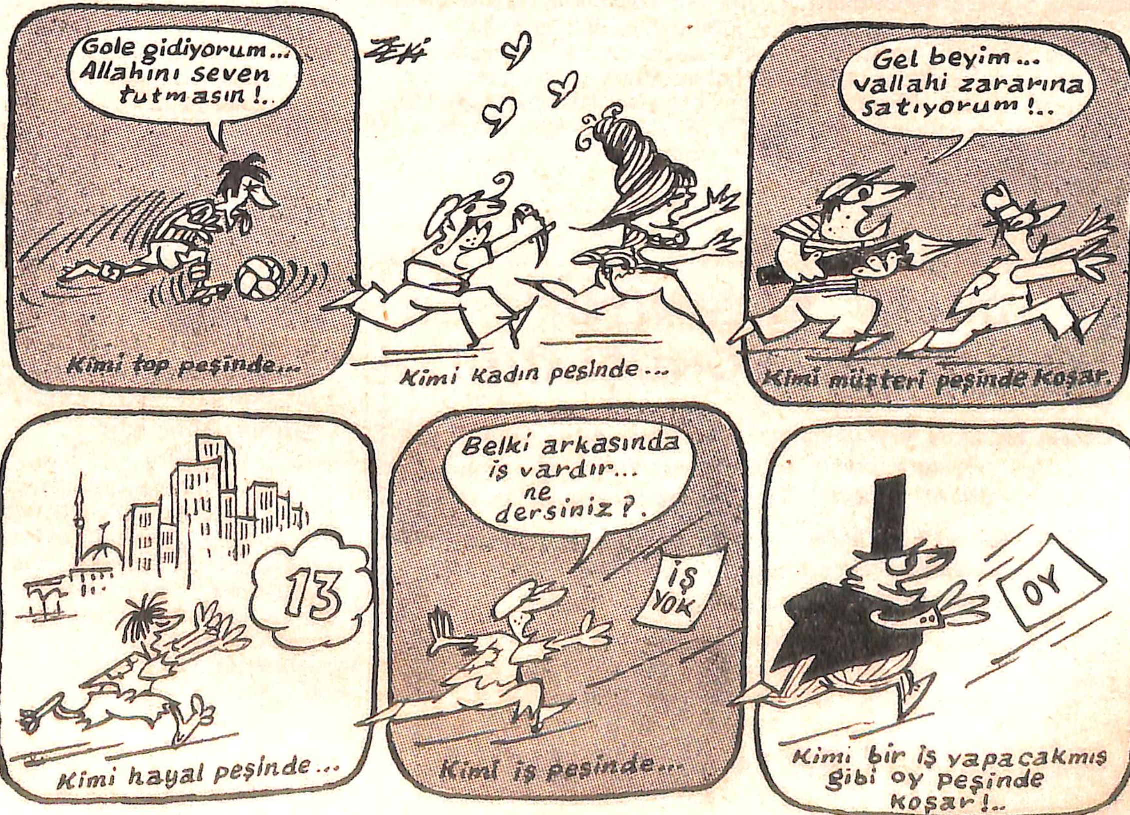
İşte o ızgarayı eve götürdüğümüz gün, yâni dokuz ay sonra, bir yazı geldi Başbakanlıktan:

«Köfteye 25 kuruş zam yapmanız uygun görülmüştür. Yapın.»

— Ee, dedi babam, Allah ilerde bir daha köfteci dükkânı açmak nasip ederse, emrimiz hazır oğlum. Rahat rahat köfteyi 25 kuruş zamlı satabiliriz.

Şimdi, baba oğul, Hal'de karpuz kavun hamallığı yapıyoruz...

Muzaffer İZGÜ

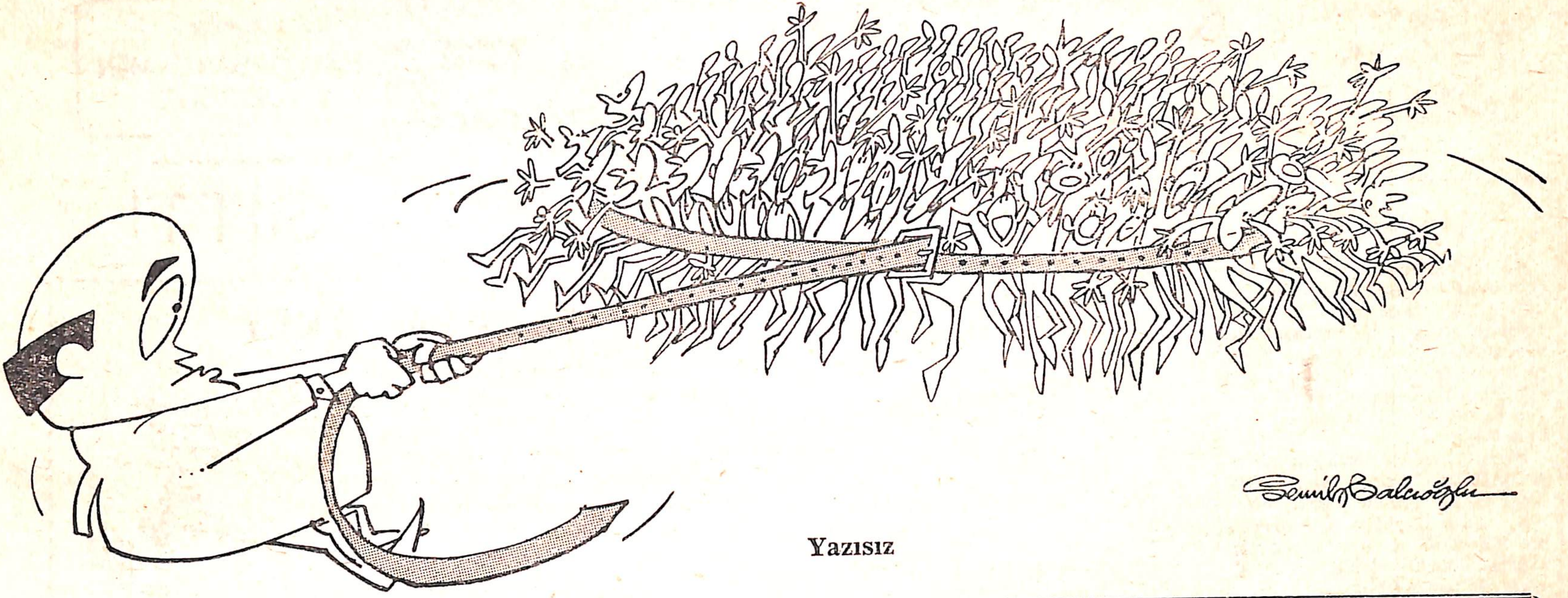
★

Zavallı

Nüfus kütüğünde ölü gözüken beş çocuk anası kadın, sağ olduğunu ispat etmek için ecel terleri dökmüş!

Sonunda uzlaşmuşlar. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama ya kadın pek çok şahit göstermiştir, ya da nüfus memurları yaşadıklarını sanan milyonlarca insanı dikkate alıp, «Haydi bu da arada geçinsin» demiştir

Zira yedi nüfus, ellerine geçen altıyüz lira para... «Yaşıyorum» dersen inanmak şöyle dursun gülerler insana!

Yazısız

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İLLE TOSLANACAKSA...

İNSAN bazen en eğlenceli şeyleri ne umulmadık yerlerde buluyor!

Bir otomobil fabrikasının müşterileri için bastırıp dağıttığı «Emniyet» başlıklı bir broşür geçti elime bir kaç hafta önce.

Yüzde doksanı bakım, kontrol, yağlama falan gibi teknik konularla ilgili. Öyle şeylerin eğlenceli tarafı yok.

Sonuncu bölümün ise konusu şu:

«Her şeye rağmen kaza oluyor; o anda ne yapacaksınız?»

Gördünüz mü soruyu! Söyleyin bakalım, ne yapacaksınız?

Birkaç arkadaşa sordum. Şöyle cevaplar verdiler:

— Sararırım.

— «Kelime-i şahadet getiririm.

— «Anne!» diye bağırırım...

Bu cevapların hiçbiri makbul değil fabrika teknisyenlerinin nezdinde. Onlar ille bir şey yapılmasını, çarpışma şokuna karşı tedbir alınmasını istiyorlar.

(İnsanı kendi rotasının çizicisi sayan Batı anlayışıyla Doğu kaderciliği arasındaki fark daha «kaza» kelimesinin tarifinde açığa çıkıyor. Broşürü yazan uzmanlar bu kelimeden sadece şoför hatâsının doğurduğu çarpışma yahut devrilme gibi durumları anlıyorlar. Oysa benim aklıma bambaşka durumlar da geliyor:

Ya Ankara Spor Salonuna benzer bir yapının önünde durakladığım sırada bina arabanın tepesine yıkılırsa?

Ya —bir keresinde Çorum yakınlarında başıma geldiği gibi— üstünden geçerken bir köprü çökerse?

Bunlar da kaza değil mi? Ne tedbir alınabilir böylesine karşı?)

Gelelim uzman teknisyenlerin tavsiyelerine:

Eğer arabayı siz kullanıyorsanız, baktınız ki kaza anında bir yere bindirmekten kaçınmanız imkânsız, çarpmak için mümkün mertebe yumuşak bir şey aramaya başlayacakmışsınız. Apayrı bir ustalıkmış bu ve ancak bol talimle kazanılabilirmiş.

Nasıl talim?

Efendim, araba kullanırken ikide birde kafanızda «kaza durumları» icat edecekmişsiniz:

— Şu anda kaymaya başladım, döne döne ilerdeki dev kamyona doğru gidiyorum!

— Şu otobüsün şoförü birden çıldırdı, gittikçe artan bir hızla beni kovalıyor!

— Solumdan geçmeye çalışan araba devrildi, aynı anda sağımdaki tren raydan çıktı, aynı anda yolun az ilerisine uçak düştü, üstelik aynı anda frenim patladı! (Buyurun cenaze namazına...)

Hayır, umutsuzluğa kapılmak yok. Kafanızda yarattığınız bu belâ koleksiyonlarının ortasında bile kurtuluş arayarak soracakmışsınız kendinize:

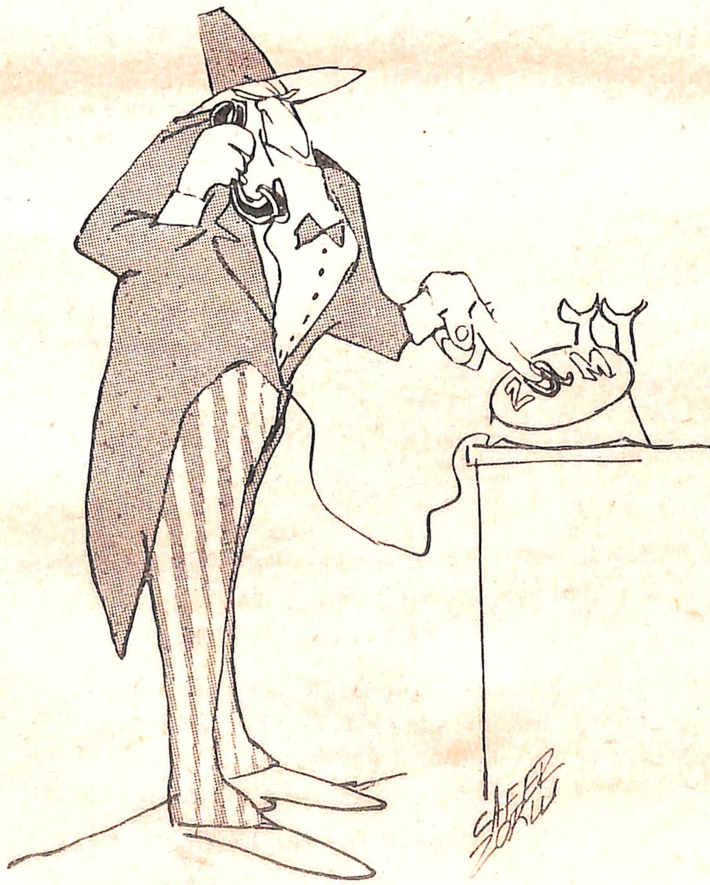
— Görünürde çarpabileceğim şeyler arasında en yumuşağı hangisi?

Böylece otomatik olarak bir tahta direği bir çelik direğe, bir telörgüyü bir duvara, bir ineği bir kamyonete tercih etmeye alışacakmışsınız.

İyi mi?

Bunları okuyunca ilk düşündüğüm şu oldu:

— Trafiğin düzeni kurulu yerlerde bu usul belki işe yarar ama bizim memlekette gereksiz.

YANLIŞ NUMARA!

Yollarımızda her an sahici belâlardan paça kurtarmak için ecel teri dökerken bir de kendi uydurduklarımızla mı saklambaç oynayacağız?

Ama teknisyenlerin öğütleri aklıma takılmıştı bir kere; baktım, dediklerini ister istemez uyguluyorum.

Bir tehlike var: insan zamanla bu işten zevk almaya başlıyor. Tiryakisi oluvor âdeta. Çünkü iş çarpışmayı ucuz atlatma konusundan çıkıp «Kimi ve neyi ezeceğim?» sorusuna dayanıyor. Bu da bir çeşit Azrail gücü bağışlıyor insana.

Elimde değil, haftalardır yollarda hep için için şeytan dürtüşleriyle uğraşıyorum:

— Şu kazıkçı manavın dükkânına saatte elli kilometre hızla dalsam burnum kanamaz.

— Şu yeni zengin bahçesinin bir ucundan girip, öteki ucundan çıksam kaç bin liralık zarar verirım acaba keratava?

— Dünyayla alay eder gibi yürüyen şu aşifteye mi bindirsem, göbeğini sallayan şu kodamana mı? Hangisi daha yumuşaktır?

Böylece ömrümde ilk defa polis, savcı, İçişleri Bakanı falan kabilinden «cezalandırma yetkisine sahip kişilerinkine benzer duyguların tadını çıkardım. Fena olmuyor vallahi...

Broşürün bir başka öğütü de şu:

«Toslanacak yer belli olduktan sonra kollarınızı başınıza siper ederek önünüze yaslanın. Çarpışma anında insan içgüdüyle kendini geriye atmak istediğinden, bunu yapmak güçtür. Ama kaza yaklaşırken bile gerekli davranışı benimleyebilecek kadar soğukkanlı ve akıllı olmalısınız.»

İlâhi broşür! İnsan o kadar akıllı olsa arabaya binip sokaklarda dolaşır mı?

Ama ben yine de memnunum kazalar konusunda yetkili uzmanlardan öğütler okuduğuma.

Çünkü dünyada yalnız trafik kazaları yok; sosyal kazalar var, ekonomik kazalar var, politik kazalar var... Var oğlu var...

Bizimki kadar sakar toplumların hiç değilse temel öğütleri ezberlemesinde ise büyük fayda var:

1. İlle bir yere toslanacaksa en yumuşak yere bindirmeli.

2. Toslama anında hiçbir şey yapılamasa bile kafa korunmalı.

Unutmayalım!

Refik ERDURAN

Başkent

HAFTALIK MİZAHÎ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar: ALİ ÖRSAN ÖYMEN, ALİ ÖZOĞUZ

MÖSYÖ KOLERA GİTTİ

ÇIKARKEN

Bu başlığı okuyunca «Nereye çıkarken» diye sormayın. Ne yukarıya, ne yazlığa, ne de açığa çıkıyoruz. Sadece, bu haftadan itibaren AKBABA'nın içinde gazete biçimine girdik o kadar. Bir gazetenin ilk sayısındaki ilk başmakalenin başlığı da elbette «Çıkarken» olmalı.

Evet, Başkent bundan böyle AKBABA'nın içinde Akbaba'yla beraber bir gazete olarak çıkacak. Yâni Başkent, Akbaba'nın bir ilâvesidir ve ayrıca parayla satılmaz. (Taklitelrinden kaçınılması tavsiye olunur.)

Başkent, ne resmî ne de özel ilân alır, her türlü Copyright babaya aittir. (Yâni Akbaba'ya.)

Başkent Ankara'lılarındır ve biliyorsunuz Ankara'lılar her zaman haklıdır. Neden diye soracak olursanız, çünkü sizden farklıdır. Sizlerden farklı oluşunun nedenini ise coğrafi şartlarla tarihî gelişiminde aramak gerekir. Nitekim Ankara'nın Tarihi ve Coğrafyası, Tabiat Bilgisiyle Aritmetiğin aksine daima iyi not almıştır ve Başkent her yıl borçlu olarak bir üst sınıfa yükselmesini bilmiştir. Bunu da Ankara'lıların «politik» oluşlarında aramak lâzımdır. Politik, biliyorsunuz lâtinceden gelir ve «poli» kökü ile «tik» takısının birleşiminde ifadesini bulur. «Poli» ise lâtincede, «çok» anlamını taşıdığına göre, politik; «çok tikli» demektir.

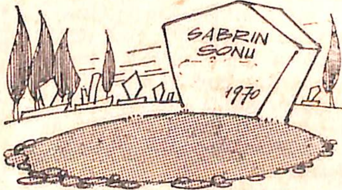
Bu kadar gramer dersinden sonra hâlâ Ankara'lıların, neden «daima haklı ve de sizlerden farklı» olduğunu anlamadıysanız bir bilene sorunuz.

**

HABERLER :

SABREDEN DERVİŞ ACIDAN ÖLMÜŞ

Derviş Sabırlıoğlu adında bir memur dün Yenimahalle'deki evinin bodrum katında ölü olarak bulunmuş ve yapılan otopsi sonucunda kendisinin Personel Kanununu beklerken açlıktan öldüğü anlaşılarak defnine izin verilmiştir. Derviş Sa-

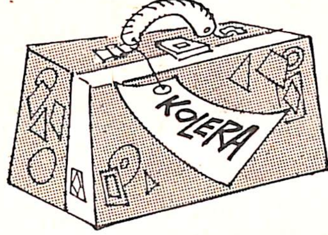
bırlıoğlu'nun cenazesi bugün öğle namazından sonra Hacıbayram Camiinden kaldırılmış ve merhum, Asrî Mezarlığa gömülerek mezar taşına şu cümle yazılmıştır:

«Sabrın sonu sefalettir».

KIRKBİRLERDEN BİRİ

Adalet Partisi büyük kongresinin yaklaşması dolayısiyle kırkbirler arasında kesif bir siyasî faaliyet göze çarpmaktadır. Başbakan Süleyman Demirel'in son radyo konuşması üzerine AKBABA muhabirine bir demeç veren ve adının yazılmamasını rica eden bir Kırkbir, Demirel'in sözlerini şöyle cevaplandırmıştır:

«— İnsan ne oldum dememeli, ne oluyoruz yahu demeli.»

Bundan bir süre önce ülkemizi ziyaret eden iki önemli turistten Mr. Devalüasyon Türkiye'yi ve özellikle Türk misafirperverliğini çok beğendiğini ileri sürerek Ankara'da yerleşmeye karar verirken, Mösyö Kolera adındaki turist ise asık bir suratla yurdumuzdan ayrılmıştır. Mösyö Kolera hareketinden önce AKBABA muhabirine verdiği demeçte memleketimizden kötü intibalarla ayrıldığını söylemiştir. Arkadaşımızın Mösyö Kolerayla, tercüman aracılığıyla yaptığı mülâkatın metni şöyledir:

Soru: — Memleketimizi nasıl buldunuz?

Cevap: — Vibriyonun lenf yoluyla mezenter gankliyonları anus asidin barsak enzimleri lipo polisakkarit el tor portör çok fena...

Tercümesi: — Yollarınız çok tıkalı, ya da meşgul olduğu için bulamadım desem yeridir. Her ne kadar biz Koleralar ağız ve dışkı yoluyla bulaşırsak da diğer yollarınızda da aynı şekilde istiskale uğradım. Bir kere hava yollarınızı denemeye kalktım; ama gecikmenin bu kadarına da tahammül edemezdim. Kara yollarınıza gelince, en iyisi bu konuyu hiç deşmeyelim, tansiyonum çıkıyor. Ayak ve dayak yoluna ise adım atmaya dahi cesaret edemedim.

Soru: — Denize girmek fırsatını bulabildiniz mi?

Cevap: — A, qui! Stadium algidum kolik sefalika.

Tercümesi: — Fırsat buldum ama sahil bulamadım.

Soru: — Plâjdan girseydiniz?

Cevap: — Lö cır cır sulfavguanidin.

Tercümesi: — İshal olmaktan korktum.

Soru: — Bize başka bir diyeceğiniz var mı?

Cevap: — No, Mersi Boku!

NOT: Mösyö Kolera, memleketimizden ayrılırken aşı olmadığı için Kapıkule sınır kapısında beş gün karantinaya alınmış ve altıbuçuk lira ödeyerek Yunanistan yoluyla bulaşıcı gezisine devam etmiştir.

ŞENOLA GREV

Bu iş yerinde GREV vardır.

Ankara'da bir ara suratlar yine buruştu. Meclis açıldı sanmayın, çayı kahveyi şekersiz içtik de ondan. Sebep: Şeker-İş grev yapıyormuş. Önce yedi iş kolunda 150 bin işçi greve gidecek diye bar bar ilân edilmişti. İlânın ertesi günü Tekel-İş'le, uzlaşmaya varıldı. Yüzellibinin yetmişbini grevden vazgeçti. Türk-İş'e bağlı Tekelciler grev yapsalardı hiç olmazsa sigarayı bırakırdık. Şeker öyle değil ki. Gel de bırak. Arada bir de Et-İş'in grevi vardı. Mezbaha et kesmedi, kasaplar sinek avladı. Ama bu greve aldıran yoktu. Koskoca Ankara'da topu topu kaç kişi et yiyordu ki? Üstelik Meclis de tatildi.

Ama şeker? Türk-İş'in bu işi, bayağı şekere su kattı. Bereket Türk-İş'in her işi şeker iştir de; bu grev de diğerleri gibi başlamasıyla birlikte üç gün içinde sona erdi. Gelgelelim bizde âdettir, biri bir demeç verir; örneğin filtre fabrikasında greve gidiliyor diye. Ertesi gün bayilerde filtreli sigara bulunmaz. Ya da gazetede bir haber çıkar: Demire zam var diye. Piyasada paslı teneke dahi bulamazsınız. Şekerde de öyle oldu. Türk-İş bir nutuk attı; bakkal, çakkal şekeri kilere indirdi.

Grevin ilk günü müydü yoksa üçüncü mü, pek hatırlamıyorum. «Kızılay Meydanında şeker dağıtılacak» diye bir haber çıktı. Fileyi kapıp meydana koştuk. Tam beşbin kişi toplanmıştı, benim gibi elleri fileli, yüzleri neşeli...

Bir süre bekledik, sonra hoparlörle ilân ettiler:

Şeker, sadece doğum yeri Ankara olanlara dağıtılacakmış.

Beşbinin yarısı ayrıldı. Bir süre sonra bir ilân daha:

Son seçimlerde kütüğe kayıtlı olmayanlara dağıtılmayacakmış.

1500 kişi daha çıktı sıradan. Biraz daha bekledik, hoparlördeki adam yeni bir açıklama yaptı:

— Şeker, sadece «A» partisine oy verenlere dağıtılacak!..

Son seçimlerde «B» ve «C» partisine oy atanlar, asık suratla meydanı terkettiler.

Geriye 500 kişi kadar kaldık.

Bir süre sonra bir ilân daha:

— Şeker, sadece «A» partisine kayıtlı olanlara dağıtılacak.

Kaydımı sildirmeyi unuttuğuma bir hayli sevindim

Meydanda kala kala yirmi kişi kalmıştık ki, kürsüdeki adam daha alçak bir sesle şunları söyledi:

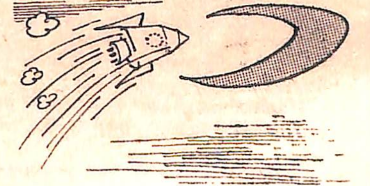
— Arkadaşlar şimdi biz bize kaldık, artık söyleyebilirim; şeker meker yok.

ATASÖZLERİ

Kanun adamı içeri atar
Kendisi dışarda kalır.
KANUNÎ SÜLÜ

Az veren candan
Çok veren heyecandan.
VERGİ DAİRESİ

Sürat nezakettir.
İYİ AHLÂK DERNEĞİ

BAŞKENT'İN GELECEK SAYISINDA
BÜYÜK YENİLİKLER VAR

1. Büyüklerimizin küçüklük anılarını anlatan büyük tefrikamız: «50 TÜRK KÜÇÜĞÜ»
2. Ay ve Çay Kuponu dağıtıyoruz.
3. «Politika gözlüğüyle Politika sözlüğü»

Ve Meclis açılınca başlayacak olan büyük pehlivan tefrikası:

ER MEYDANI

Gelecek haftayı bekleyiniz.

(Akbaba Reklâm)

BURASI MOSKOVA

AKBABA dinleme servisinin Amerika'nın Sesi Radyosundan aldığı bir habere göre Moskova Radyosu dün geceki haber bültenine şöyle başlamıştır:

«— Bugünkü haber bültenimizde sadece iki haber yer alıyor; biri kötü diğeri iyi. Önce kötüsünü bildiriyoruz.

Çinliler Ay'a gittiler.

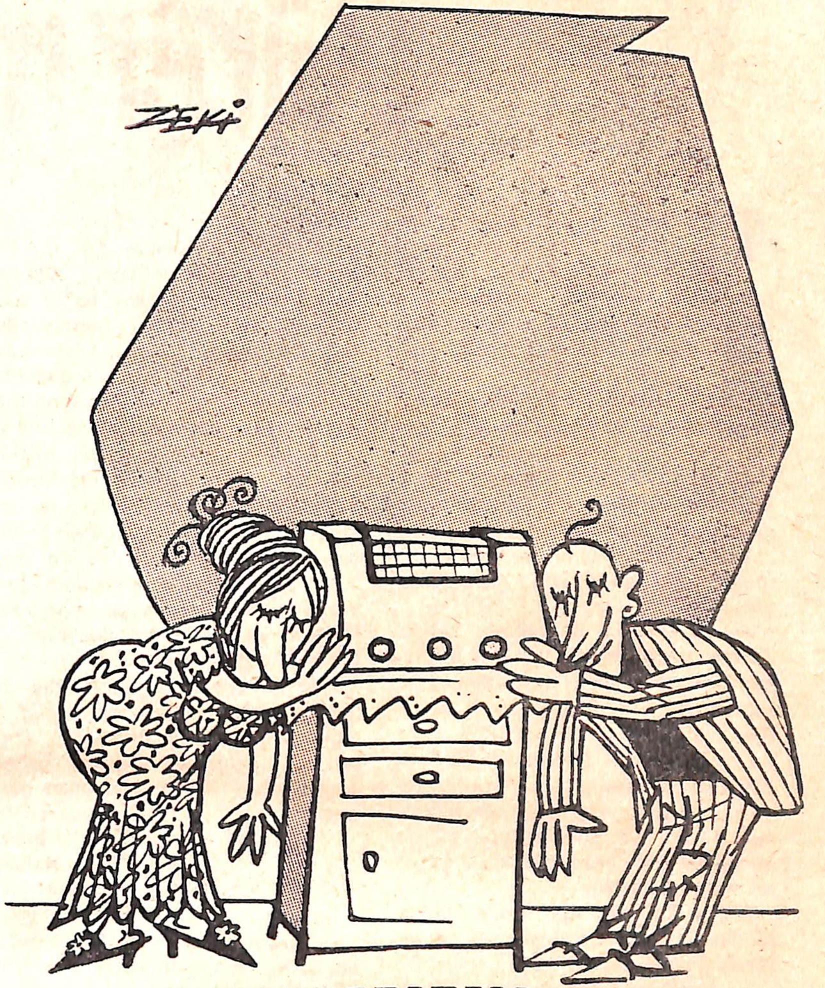
Ve şimdi de iyi habere geçiyoruz:

Ay'a giden Çinli sayısının yediyüz milyon olduğu açıklandı.

Politik terzi

BURHAN ESEN

Demirel, radyo konuşmasında vatandaşları tasarrufa çağırdı. — Gazeteler —

İLK TASARRUF!

BİZ Paris'teki Sen nehrinin kıyısında Fransız apaşları ile koyun koyuna yatıp da, Türkiye'ye gelince dükkânımızın kapısına: «Paris'ten diplomalı» terzi diye tabelâ asmadık.

Bir sigara yaktı. Bir de bana uzattı. Gömleğinin önündeki yırtık yeri iç çamaşırı görünmesin diye düzeltti:

— Terzi kendi söküğünü dikemez, derler. Elimiz ermiyor elin angaryasından.

Piyasada elini sallasan Paris diplomalı terziye dokunacak. Geçenlerde birine:

— Ulan, diye sordum, Paris nerede?

— İtalya'da, demez mi... Daha Paris'in yerini bilmiyor, belki kartpostallardan resmini bile görmemiş, görmemiş ama... Paris terzilik mektebinin koskocaman diplomasını çerçeveletip, tezgâhının duvarına asmış. Benim tutulduğum ne kuzu çevirme vergisi, ne de uzun favori züppeliği. Paris palavracılarına kızıyorum.

Bırak Paris'ten diplomayı, ustam bile yok benim. Mesleğin kapısı dururken penceresinden içeriye paraşütle atladık. Uzun hikâye ya... Kısaca özetini anlatayım:

— Manifaturacıydım. Veresiyecilikten topu attım. Kaldık mı açıkta.. breh, ne iş yapsak ki... Yapsak da medarı maişetimizi temin eylesek.

Elde bir kuruş sermaye yok. Üstelik borçluyuz. Okuduğum gazete, kupon toplayana çeşitli hediyeler veriyordu. Bereket şans orada yaver gitti de bir dikiş makinesi vurdu.

Şunu satayım, parası ile iğne iplik alayım, işportacılığa başlayayım... diye düşünürken, akıl vere vere beni iflâsa sürükleyen bir arkadaşım:

— Sakın satma, dedi.

— Turşusunu mu kurayım?

— Şimdilik eve kaldır, lâzım olur.

— Cepte metelik yokken evdeki dikiş makinesi ne işe yarar?..

— Terzilik edersin.

— Ömrümde iğneye iplik geçirmemiş, düğme dikmemişim. Nasıl terzilik yaparım?..

— Düşündüğün şeye bak. Şimdi piyasada sanatını bilen var mı ki? Radyoyu kurcalayan radyocu, saati bozabilen saatçı, buz dolabının kapağını açıp kapayan dolap tamircisi değil mi?..

— İyi ama terzilik öteki dalgalara benzemez. Pantalon dik, diyecekler. Bu iş dalavereye gelir mi?..

— Her işin kolayı, püf tarafı var. Pantalon iki soba borusu demektir. İki boruyu biribirine tutturdun mu ne olur?..

— Soba kurulmuştur...

— İki soba borusunu biribirine tutturunca pantalon dikilmiştir. Sar kâğıda, ver müşteriye...

Mecburdum o serserinin lâfına uymaya. Zira bizim ev açlık duvarını aşmak üzereydi. Aldık ele makası, «Bismillâh» diyerekten dükkânın kapısını açtık. Birkaç kumaş bozduk. Soba borularını tutturalım dedik, olmadı. Müşteriden para yerine dayak aldık çoğu defa. Gün geçtikçe elimiz iğneye, makasa yattı. Hâlâ pantalon terzisiyim. Cekete cesaretim yok.

Pantalon bol mu geldi:

— Kabahat bende değil, diyorum. Çok zayıfsın. Kilo almaya çalış.

Sonra başlıyorum doktor gibi saymaya: Her gün pirzola, böbrek, ciğer. Bol hamur işi. Yiyebildiğin kadar tatlı. Onbeş güne kalmaz, diktiğim pantalon bol gelmek şöyle dursun, dar bile gelecektir!..

Eserimin içine sığmayan şişmanlara perhiz tavsiye ediyorum. Yine de ekşirlerse:

— Şişmanlardan vergi alınacakmış, kilo vergisi, duymadın mı? diyorum. Paketi koltuklarının altına kıstırıp, iktidara «Hayır duası» okuya okuya ortalıktan toz oluyorlar.

Her şey politika ile yürüyor şimdi. Biz acemi terziler siyasî metodlardan faydalanmasak, müşteriye iş beğendiremeyiz.

Bak şu pantalona. Sayalım mı ceplerini: Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Hepsi de kocaman kocaman. Karaborsacının pantalonu bu. Devalüasyon söylentileri çıkar çıkmaz acele sipariş verdi. Zam furyası geliyor ya. Adam bu cepleri bile az buluyor. Telâşı mangırları ceplere sığdıramamaktan...

— Devalüasyonu enflâsyon, enflâsyonu da kampasiyon izler diyor da başka lâf etmiyor.

Şuna bak. Tek cebi var. O da saat için. Devlet memuru giyecek. Borçlarını dağıtınca sadece kırk elli kuruş kadar ufak para kalıyormuş.

— Onlarla bir duble rakı içiyorum, diyor zavallı, meyhaneden başlıyoruz borçlanmaya...

Bu pantalon da milletvekilliğini meslek edinmiş birinin.

— Yepyeni pantalonu yama ile doldurmuşsun, giyer mi bunu?

— Müşteri öyle istedi. Köylere, seçim propagandasına giderken giyecek. Kürsüden:

— Aziiiz seçmenleriiim... diyecekmiş, sizlere hizmet içüüüün, yamalı pantalon giyiyoooz!

Çaktın mı dalgayı?..

Burhan ESEN

Berberler, traş ettikleri müşterilerine fatura verecek. — Gazeteler —

Yazısız

Girer mi, girmez mi?

VEDAT SAYGEL

TÜRKİYE'YE gizlice giren bir kolera mikrobunun kaleme aldığı gezi notlarının Batı'ya kaçırılarak yayınlanmasıyla yer yerinden oynamış, galeyana gelen dünya mikropları çeşitli ülkelerde büyük gösteriler yapmış, alelacele toplanan Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı sıcağı sıcağına konuyu ele almıştı.

Radyolar, bir yetkilimizin vatandaş sağlığıyla ilgili demecini kendi sesinden verirlerken, toplantıda da çok önemli kararlar alınıyordu.

Mikrofonu, yenmeye hazır bir meyve gibi dudaklarına yanaştıran yetkili:

— ... İşte bu nedenlerle kolera Türkiye'ye giremez! derken, Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı kürsüsünden toplantının son konuşmasını yapan üye:

— Adı geçen ülkeye ebedî boykot uygulanmasını öneriyorum, diyordu. Zira önemli olan bir mikrobun Türkiye'ye girebileceği, ya da giremiyeceği değil; girdikten sonra ne halt edeceğidir.

Elinde bulunan bir kitap kalınlığındaki defteri arkadaşlarına göstererek devam etti:

— İsterseniz ben susayım, biraz da belgeler konuşsun.

Kürsünün sağında oturan görevliye uzattı defteri:

— Okuyunuz lûtfen.

Diğeri uzatılan defteri aldı ve okumaya başladı:

«Eğer radyonun ibresini çeşitli istasyonlarda dolaştırmasaydım böyle bir yerin varlığından haberim mi olurdu? Eğer tatilimi değişik bir yerde geçirmeyi kafama koymasaydım, yola mı koyulurdum? Konuşmacı, öyle akıl almaz şeyler söylüyordu ki, inanmamak mümkün değildi. İşte nurlu ufuklar, diyordu. İşte vaadettiğimiz refah, diyordu. İşte görülmemiş kalkınma, diyordu. Soranm size neyimiz yok, diyordu. Bolluk bereket felâket halini aldı! Öyle ki köylü vatandaş bahçesinden ürününü alıyor, yiyecek insan bulamadığından gidip denize döküyor! Balıkçı vatandaş gece demiyor, gündüz demiyor dünyanın masrafına girerek balık tutuyor, sonra tuttuğu balıkları yine denize atıyor! Neden? Vatandaş tokluktan patlayacak hale geldi de ondan! Peki, madem sonunda denize dökülecek, neden onca insan ürün almak için çırpınıp duruyor diyeceksiniz. Ne yapalım yâni? Üretimi, avlanmayı yasaklayalım da, bu iş kapılarını kapatalım mı?

İşte bu sözler büyüledi beni. Ne pahasına olursa olsun gideceğim, işçisinin, çiftçisinin ihtiyaçtan değil de, vakit geçirmek amacıyla çalıştığı bu refah ülkesini yakından göreceğim.

İmza
Kolera»

Üyeler şaşkınlıkla sordular:

— Eee, ne var bunda?

— Sessizliği bozmayalım arkadaşlar, diye rica etti defteri getiren. Birazcık sabırlı olun.

Döndü yanındakine:

— Devam edin lûtfen.

«Hayret! Adamlarda ne büyük haberleşme teşkilâtı varmış meğer. Böyle saat gibi çalışan bir ülke refahtan bunalmaz da ne yapar?

Evden çıktım da bindiğim trende acaba Türkiye'ye hangi noktadan girsem diye düşünüp duruyorum. Görevliler:

— Tren buraya kadar, diye uyarmasalar, Bakû'ya geldiğimin farkında olmayacağım.

İndim. Elime geçirdiğim bir Türk gazetesine baktım ki ne göreyim? Birinci sayfanın en görünür yerinde, «Kolera Bakû'da» yazmıyor mu? Şaştım, kaldım! Trenden ineli daha iki dakika olmadan geldiğimi nasıl gördüler, haberi ne ile verdiler, gazeteyi ne zaman bastılar da taa buralara kadar gönderdiler?

Otelde tanıştığım tifo grubundan bir mikrop arkadaş:

— Türkiye'ye ille girmek istiyorsan, önce izini kaybetmelisin, dedi. Anlaşılan seni tanıyorlar. Üstelik adım adım takip de ediyorlar.

Haklıydı. Kimseye sezdirmeden İran'a geçtim ki, Türk gazeteleri ben henüz düşünürken aklımdan geçenleri öğrenmemişler mi? Atmışlar başlığı:

«Kolera İran'a sıçradı!»

Tifo yemini billâh ediyor:

— Kimseye söyledimse gençliğimin hayrını görmeyeyim, diye.

Bu kez ona da duyurmadan geçtim Irak'a... Gazetelerin başlıca konusu yine benim: «Hızla yurdumuza doğru gelen kolera Irak'ta!»

Gazeteler Suriye'ye yerleştiğimi yazarken ben, peşine takıldığım bir kaçakçı topluluğunun sayesinde mayın tarlalarını geçip, Türkiye'ye girmiştim bile! Ne var ki, Türkiye'de bulunduğuma inanmam, sınırdan girmem kadar kolay olmadı. Hayat çoktan bitmiş buralarda. Tarlalar kurumuş, ormanlar yanmış, kasaplık hayvanlar ölmüş, ortalıkta tek insan kalmamış! Açlıktan, yorgunluktan cızlamı çektim, çekiyorum! Yaşı ne olursa olsun vücuduna yerleşip ihtiyaçlarımı giderecek bir kişicik bulsam...

Derinden derine inlitiyi andıran bir ses geldi kulağıma. Dinledim, yeni ölmüş bir sığırın içinden çıkıyordu. Hayvanın ağzına sokulup, içeriye seslendim:

— Hey arkadaş, in misin, cin misin?

Ölgün bir cevap geldi:

— Ne inim, ne cinim... Ben de senin gibi talihsiz bir mikrobum.

— Cinsin?...

— Sığır vebası derler bize.

— Buranın insanları ne oldu?

— Pılısını pırtısını toplayan selâmeti kaçmakta buldu!

Tamam. Gazetelerden önce halk duymuştu geldiğimi demek.

— Kimden kaçtılar, senden mi, benden mi?

— Seni beni kim takar birader? Kuraklıktan yıldı millet!

— Peki ne tarafa gittiler?

Neyse ki son nefesini vermeden adresi verebildi:

— Cami tarafına...

Yeni bir umutla tabanları yağlayıp yeni bir kasabaya girdim ki, orası öncekinden de beter! Görünürde tek canlı olmadığı gibi, basacak kuru bir yer de yok!

Umutsuzluktan çılgına dönmüştüm:

— Hey! diye bağırdım. Kimse yok mu bu köyde?

Çamurların içinden bir kurbağa vırakladı:

— Sadece ben varım.

— Seni ne yapayım? İnsan yok mu?

— Yok, dedi hayvancık, gittiler.

— Neden?

— Su baskını yüzünden başka illere göç ettiler!

Yarı yıkılmış bir evin unutulmuş radyosundan, bir yetkilinin konuşması duyuluyordu:

— ... Görülüyor ki söylentilerin aslı esası yoktur! Kolera yurdumuza giremez!

Başımı ellerimin arasına alıp yığıldım oracığa! Beynim zonkluyor, kulaklarımda radyodan dinlediğim sözler yankı yapıyor: «Kolera yurdumuza giremez!»

Doğru. Buraya gelecek koleranın yedi bayram anası ağladı demektir! Ne halt ettim de rahatımı bozdum bilmem ki...

İmza
Kolera»

Bir kaç üye, ellerinin tersiyle gözlerinden süzülen yaşları silerken, diğeri okumaya devam etti:

«On güdür ayrıyım ben bucağımdan
Baba ocağından, yâr kucağından
Nasiplenemeden gençlik çağından
Açlıktan ölüme atılmışım ben.

Uzun bir yolculuktan sonra vardığım yeni bir kentte, ihtiyar üç beş kadını bulamasaydım ne yapardım bilmem! Birinin eline yapıştım da, ağzına götürsün diye bekliyorum. Bekle Allah bekle kadın elini oynatacak gibi değil. Biraz daha yukarlara tırmanayım derken altımdan biri:

— Çüş! diye bağırdı.

— Ağzını topla, diye tersledim.

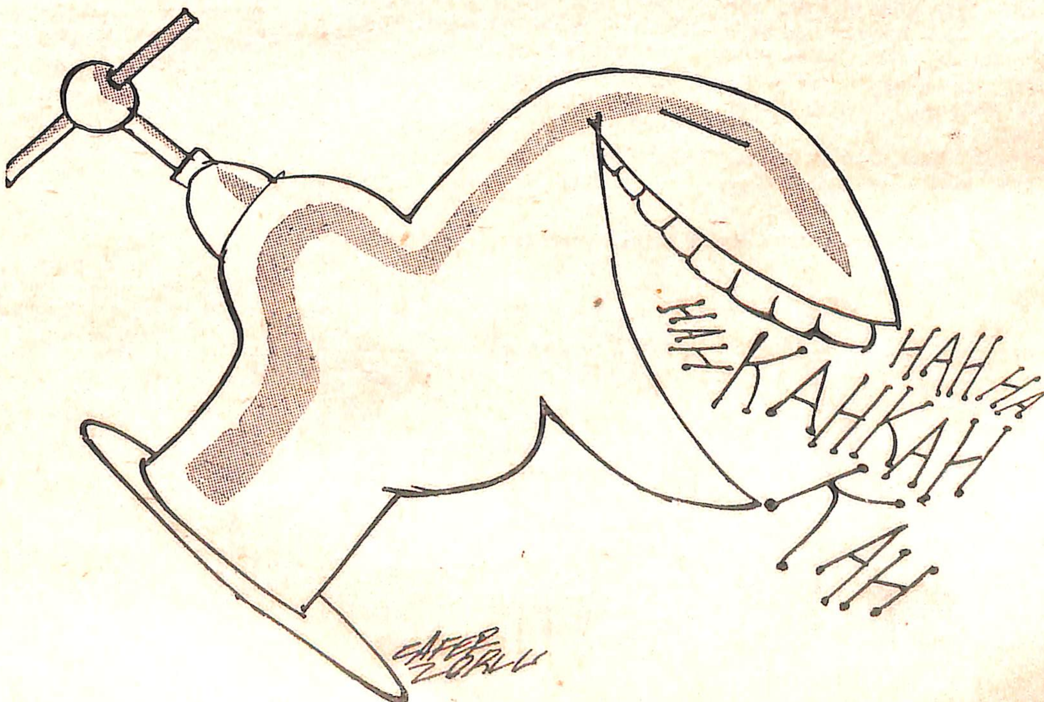
Daha da diklendi:

— Ulan hıyar, enseme basacağına sıranı beklesene!

Hayretle sordum:

— Ne sırasını?..

Sağlık Bakanı, «Terkos suyu için» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

— Yoo, dedi başka bir mikrop. Açıkgözlük yok. Burada kaç gündür nöbet tuttuğumuzu biliyor musun?

— Ne bekliyorsunuz?

— Kadının elini ağzına götürmesini... Zavallı öyle ihtiyar ki... Kızılay'ın gönüllüleri gelip kolunu kaldırmasa, elini ağzına götüremiyecek zavallı!

— Kaç günde bir elini ağzına götürüyormuş?

— Valla ben bir haftadır nöbetteyim, henüz görmedim. Rivayete göre son olarak geçen ayın başında esnerken eli ağzına gitmiş.

— İşe yarar başka insan yok mu burada?

— Yok, dedi dost olduğumuz mikrop. Buralarda eli ayağı tutan çalışmak için büyük şehirlere gider.

— Büyük şehirlerdekiler ne yapar?

— Onlar daha büyük şehirlere giderler. Gide gide sınıra dayandılar mı bir yolunu bulup Avrupa'ya tüyerler.

Biz konuşurken kadıncağız ağzını açma zahmetine katlandı, biz de elini kaldırmasına yardım ettik de içeri girebildik.

Girmesine girdik ama, yürü yürüyebilirsen! Gırtlağına kadar mikrop dolmuş zavallı. Biz yukardan bastırdıkça, alttakiler feryadı basıyor!

Arkadaşlardan biri:

— Fırsat varken tüyelim, dedi. Ağzını kapattı mı yandık!

— Peki, ne yapacağız?

— Çıkıp başımızın çaresine bakacağız.

— Valla arkadaş, dedim, bende adım atacak hal kalmadı.

— Ben biraz yardım ederim.

Atladık aşağı. Kendimden geçmişim. Gözlerimi açtığımda sekiz nüfusun zar zor sığıştığı bir gecekondu odasında buldum kendimi. Şimdi dinleneceğim biraz.

İmza
Kolera»

Hıçkırarak bir sayfa daha çevirdi defteri okuyan:

«Bilmem ne olacak şu benim
halim
Elbet tutacaktır bir gün vebalim
Ortadan kalkacak tatlı hayâlim
Çoktan hapı yutmuş bir mikrobum ben.

Uyandım ki göğsüm ağrıyor, kesik öksürükler boğazımı yırtıyor. Radyoda yine kolera girer mi, giremez mi tartışması var. Odada bulunan yüzden fazla mikrop da bu tartışmaya katıldılar mı? Dinle işin yoksa... Yok efendim koleranın belirtileri şiddetli ishalle devamlı istifraymış da, hastalığa kapılan kimse bir daha iflâh olmazmış da...

Tepem attı:

— Neden siz girince hastanın midesi barsağı bozulmuyor da, kolera girince istifra başlıyor? diye sordum.

— Eee, dedi bir kaçı. Boş mideye yabancı bir madde girdi mi bozulur elbet!

— Siz mikrop değil misiniz?

— Sen bize bakma. Biz olmasak, insanlar çoktan ölecek ya, fedakârlık ediyoruz yine. Yiyecek ve içeceklerde vitaminin yerini biz aldık. Mikrop yiyor, mikrop içiyorlar. Ama dedik ya, kolera mikrobunun girmesi, hayatında hiç havyar görmemiş insanın havyar yemesine benzer. Yabancı maddeyi hemen tanır mide!

Birkaç öksürükten sonra:

— Senin durumun çok kötü, dediler. Bir hastaneye atsana kapağı...

— Yok, dedim, vatanıma dönmek istiyorum.

— Dönemezsin ki...

— Neden?

— Kolera nedeniyle yurda giriş çıkış sıkılaştı da ondan.

— Ben de kimliğimi açıklar teslim olurum, dedim.

— Ohoo, dedi biri. Her «Ben şuyum» diyene inanacak olsalar, dâhî bolluğundan memlekette basacak yer bulamazlar. «Ben kolerayım» demenle kolera olduğuna inanmazlar ki...

İmza
Kolera»

«Sağlık Bakanı, koleranın yurda neden giremiyeceğini açıklarken, doktorlar teşhisi koydu bana!

Kötüyüm yarına çıkmaz diyorlar
İlâçtı, iğneydi sökmez diyorlar
Bu horoz bir daha ötmez diyorlar
Çoktan verem olup çürümüşüm
ben»

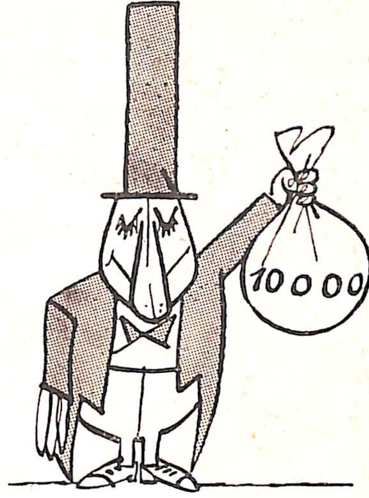
Evet, bu ülkeye kolera giremez. Girse bile hasta edecek kimse bulamaz. Bulsa bile bir kötülüğü olamaz. Vücuttaki mikroplar kolerayı aralarına alırlar, en azından benim gibi verem edip bırakırlar!

İmza
Talihsiz kolera»

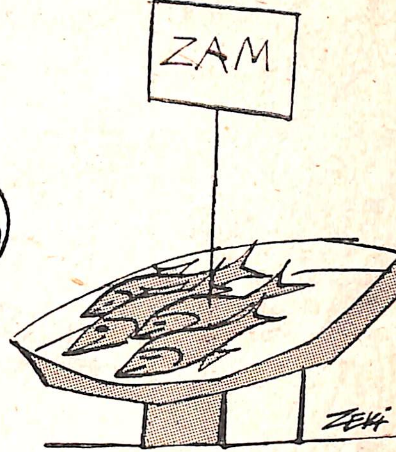
Hıçkırıklarla oturuma son verilirken Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı Türkiye'ye oybirliğiyle mikrop sokma yasağı koyuyordu.

Vedat SAYGEL

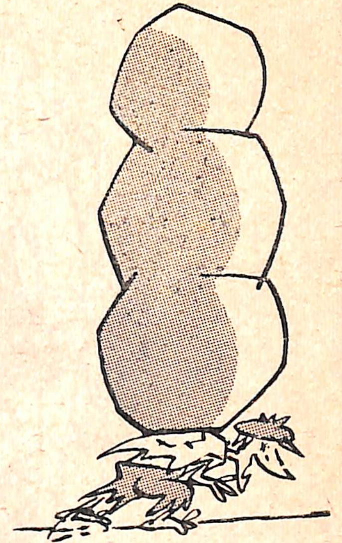
Balıklara da zam geldi. — Gazeteler —

Alıklara...

Balıklara zam!

Vatandaşa gam!

Lüks hayat

(Demirel'in: «Az eğlenen, az vergi öder» demesi üzerine)

Bize göre değildir bu,
Otuz kuruş bir şişe su,
Hep ıslık çalar borusu,
Musluktan iç gel sevgilim.

Kemer sıkın diyor devlet,
Kalmadı sıkacak kuvvet,
Fakat yine de devam et,
Biraz daha sık sevgilim.

Eğlenceye paydos artık,
Dediler, zevkle katıldık,
Radyoyu bile kapattık,
Mırıldanma hiç sevgilim.

Sinema lükstür gidilmez,
Tiyatro zaten bilinmez,
Dolmuşlara hiç binilmez,
Yürüyelim hep sevgilim.

Lükse para yetmez elbet,
Yatağına göre zevk et,
Kemiğin var ona şükret,
Et isteme hiç sevgilim.

Fikret, aç yaşarım sanma,
Lükse eğlenceye dalma,
Parasız aşka inanma,
Ayrılalım gel sevgilim...

Fikret YILMAZ

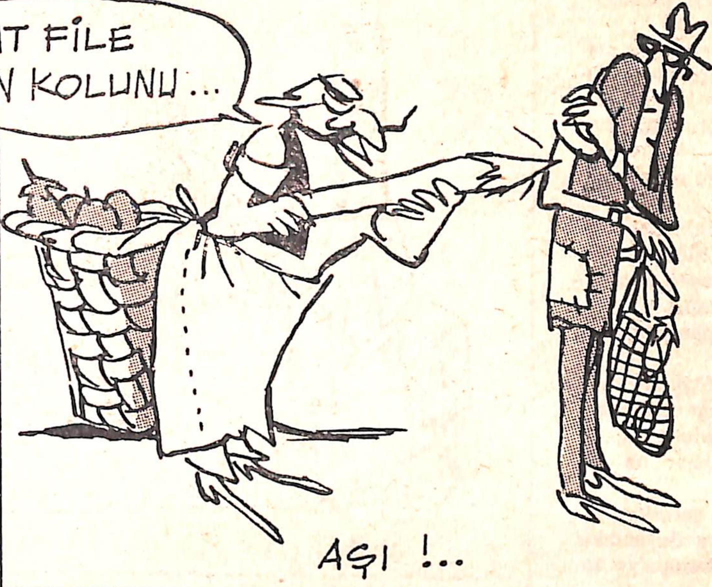

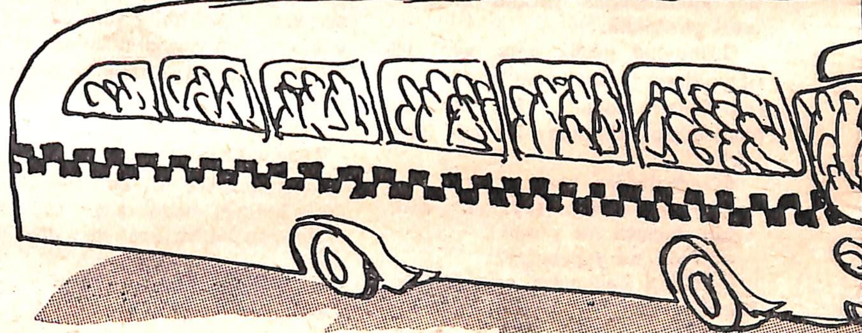
— Ver şuradan bir kilo, oğlum!..

-LİRAMIZIN DÜŞMESİ TURİSTLERE YARADI.—

YAZISIZ

—SİGARA, SEK
ARTTIRIYOR

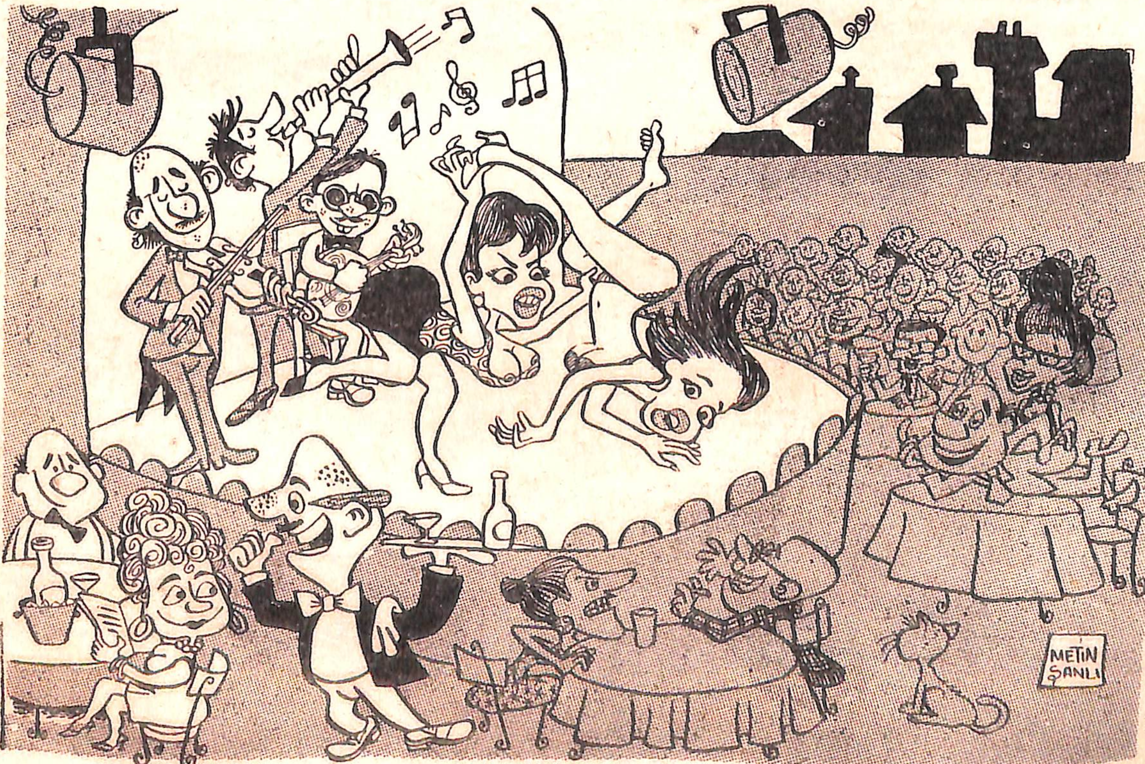
İstanbul'un Kadıköy semtinden N. S. adındaki okuyucumuz, küçük yaştaki çocuğunun mahallede arkadaşlariyle oynarken toprak yemesinden yakınıyor. Bu hal yaygın mıdır, sık sık görülen bir vak'a mıdır, tedavisi var mıdır? diye soruyor.

Bu maalesef irsî bir hastalıktır. Ana-babadan çocuklara geçer ve yine maalesef sözcüğünü kullanarak söylüyorum ki çocuklarınızın çocuklarına da geçecektir. Malûmuâliniz, insan vücudu bir miktar su, bir miktar kan ve bazı dozajlarda madenler bulunan bir organizmadır. Memleketimizin arzettiği özel şartlar dolayısiyle gerek şehirlerde, gerek kasabalarda, gerekse köylerde esen rüzgârdan, geçen otomobilden ve daha birçok vesilelerle epey miktarda toz-toprak yutulduğundan bizim insanlarımızın bünyesinde kirece maalesef bir miktar da toprak karışmış bulunmaktadır. Bu durumda, bünyesi topraklı ana-babadan doğan çocukların toprak yemelerini tabiî karşılamak gerek. Çünkü, çocuk henüz ana karnındayken dolaşan kana toz-toprak katılmış bulunduğundan, bünye, doğduktan sonra da toprağa karşı bir eğilim göstermektedir. Yetişme çağında olan çocuğun bünyesi toprak yemek suretiyle ihtiyacı kadar toprak depoladıktan sonra yeme durumu sona erecektir. Ondan sonra tıpkı siz ana-babalar gibi artık hayatları boyunca kâh rüzgâr esintisi, kâh otomobil tozutmaları neticesinde hafif dozajlarda toz-toprak yutmakla idare edecektir. Bu hal de, hepimizin bildiği gibi, öldürücü değildir. Çocuğunuzdan, sağlık açısından, başka bir şikâyetiniz yoksa en az sizin kadar yaşama şansına sahiptir demektir. Memleketin sosyal şartlarında bir değişiklik olmazsa çocuklarınızın çocuklarına da bu «toz-toprak yeme» hali aynen intikal edecektir. Hoşça kalın sayın okuyucumuz.

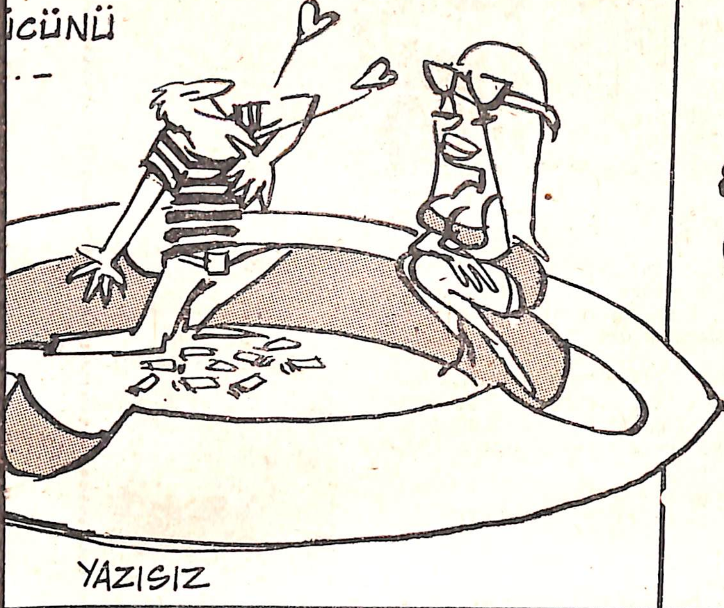
Şimdi de İstanbul'un Fatih ilçesinden bir okuyucumuzun sorduklarına cevap verelim. Bu okuyucumuz 55 yaşlarında bir hanım. Bugüne kadar kendisinde mevcut olmayan bir hastalığın, uyur-gezerlik hastalığının kendisine musallat olduğunu yazıyor ve küçükken böyle bir şeyi olmadığına işaret ederek doğuştan olmayan bu hastalığın sonradan nasıl olduğuna şaşıyor ve sebebini soruyor.

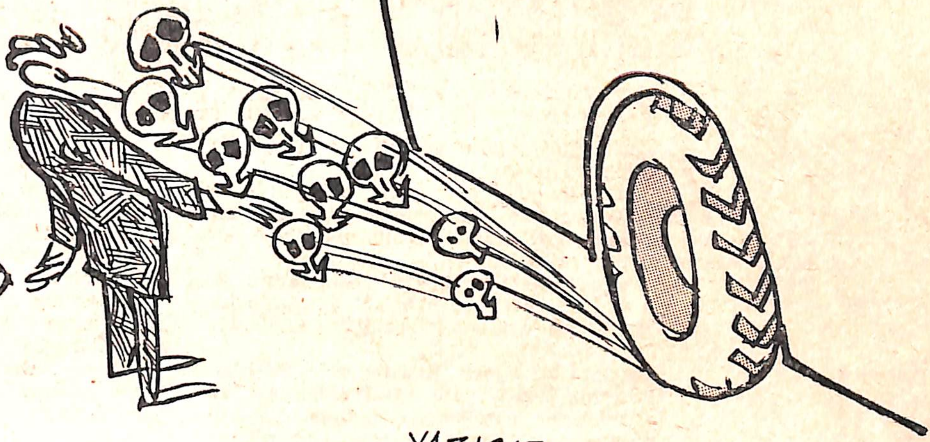
Evet, okuyucumuz haklıdır, uyurgezerlik sonradan olmaz, doğuştandır. Fakat, kendisinin gönderdiği mektubundaki teferruatlı malûmata göz attığında gördüm ki hastalığının teşhisi mektup satırları arasında mevcuttur. Efendim, bu semtte son 4-5 yıldır sular akmamakta ve sadece geceleri birkaç saat verilmekteymiş. Tabiî, kadıncağız ertesi gün asgarî yaşama şartları için gerekli suyu biriktirmek maksadıyla her gece tatlı uykusunun arasında birkaç defa kalkmak zorunda kalıyor ve yarı uykulu vaziyette su kap-

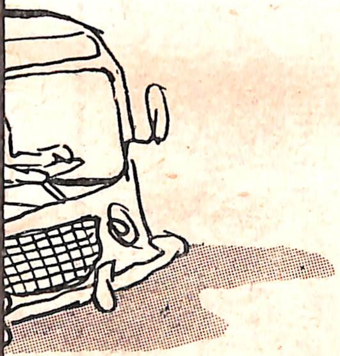
On ses sanatçısı sıra meselesi yüzünden kavga etti. — Gazeteler —

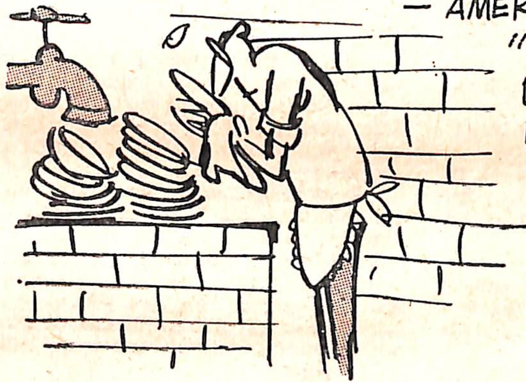

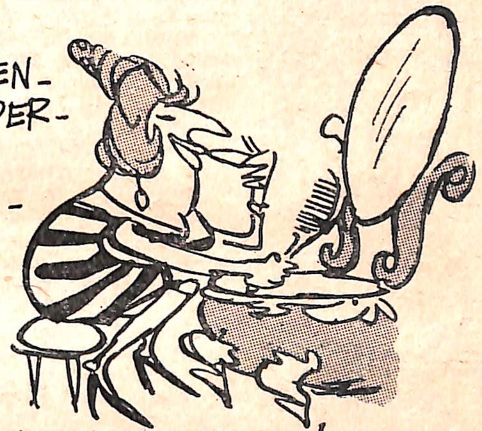
— Hayır hamfendi, pankreas güreşçileri değil.. ses sanatçıları!..

DEN
KA

UNUZ
Kİ

T
ĞLU

larını dolduruyormuş. Su hem gece vakti hem de belirli olmayan saatlerde verildiğinden her tıkırtıya «Acaba su mu geldi?» diye uyanan Fatihli okuyucumuz demek oluyor ki uykusunu iyice şaşırmış ve bu şaşırma sonunda uyurken gezmeye ve gezerken de uyumaya başlamış, böylece uyur-gezer olmuş.

Sözünü ettiğim Fatihli okuyucumla aynı semtten gelen 15 imzalı mektubun sahiplerine âcil sular dilerim.

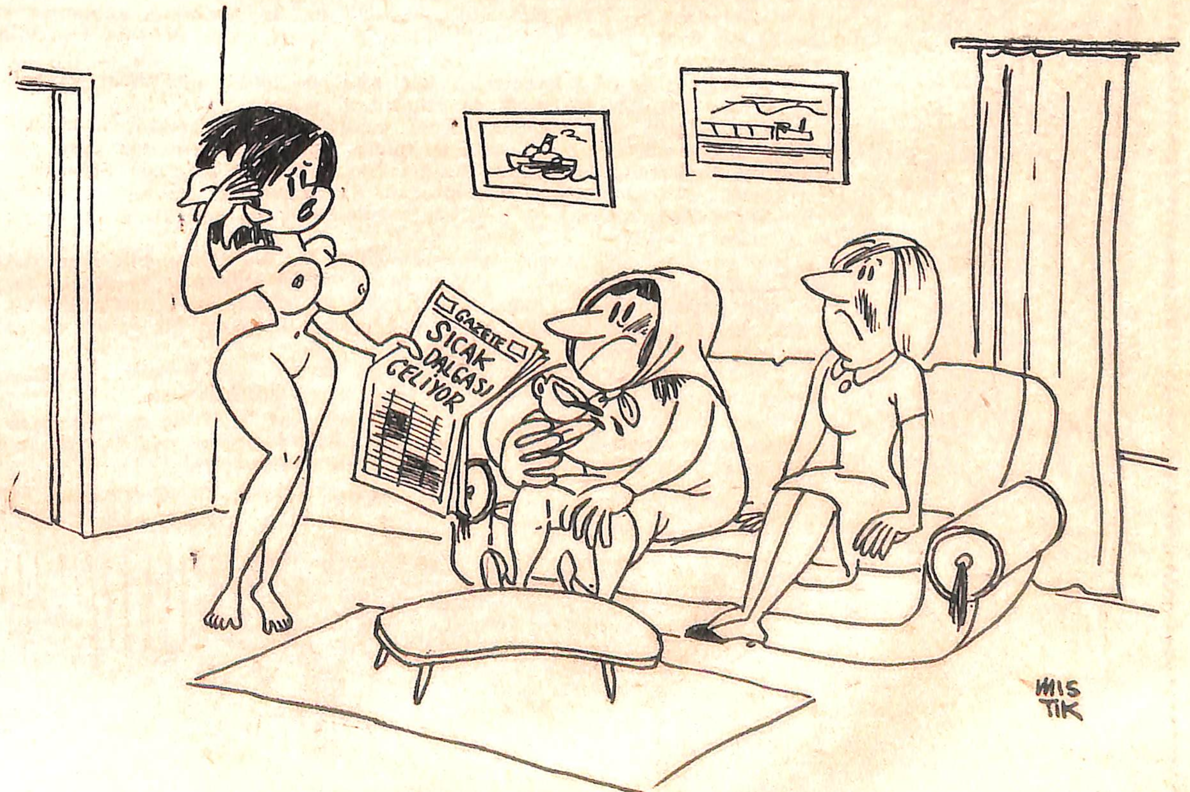
Bendeniz Konya'nın merkez ilçesinden 40 yaşlarında bir vatandaşım. Ben para yüzü göremiyorum doktor bey. Her şeyi normal görmekteyim, örneğin dağ, taş, deniz, kuş, ağaç, kazık falan her şeyi gayet iyi görebilmekteyim, fakat bu yaşıma geldiğim halde para yüzü göremiyorum. Acaba bu nasıl bir hastalıktır, her şeyi görüp de bazı renkleri görememe şeklindeki renk körlüğü gibi bir şey mi, tedavisi var mı, lûtfen izah eder misiniz?

Her şeyi görüp de para yüzü görememe halkımız arasında yaygın bir hastalıktır. Bu hastalık halk dilinde «Vermeyince Mâbut neylesin Mahmut» sözlerinde derin ifadesini bulur. İnsanda bir kere yer etmeye başladı mı kolay kolay tedavi edilebilen bir hastalık değildir. Bazı hallerde bir şok neticesinde (örneğin bir piyango çarpması, kat vurması gibi âni ve saniyenin milyonda biri kadar kısa bir zamanda vuku bulan mucizeler sonunda) geçtiği olur. Fakat nâdirdir, insan piyango listelerini takip etmekten bu defa tüm görme yeteneğini iyice zayi eder ve hayatta hiçbir şey görmemeye başlar. Yurdumuzda 40 yıl önce sıtmanın, şimdi trahom'un ve çok yakın bir gelecekte de diğer hastalıkların kökü kazındıktan sonra «para yüzü görmeme» hastalığının da kökünün kazınması temenni edilmektedir. Ölmez sağ kalırsak görürüz o günleri inşallah!

İzmir'in Güzelyalı semtinden F.D. adındaki bir okuyucu da «Ayda 500 lira kazanmaktayım. Bu parayla 6 nüfuslu bir aile geçinebilir mi? diye soruyor.

Önce, bu mektubun bize yanlışlıkla gönderilmiş olduğunu sanıyorum. Çünkü sağlık bahsiyle ilgili değildir. 6 nüfuslu bir ailenin ayda 500 lirayla geçinip geçinemiyeceğini ben nereden bilebilirim?... Yok eğer okuyucumuz aylığının azlığını kastederek «Bu parayı kimya, ya da ilâç olarak mı kullanalım?» şeklinde bir şaka yapmak istemişse kendisine şunu söyleyelim: Biz, sütunlarımızda ciddi meselelerle ilgileniyoruz, şakalarla değil!

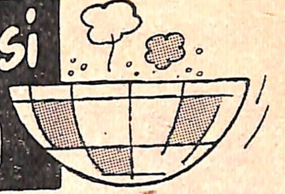
Bu haftalık «Cidden Şaka» sütunundan bu kadar... Hepiniz hoşça kalın.

— Öfff.. gene sıcak dalgası gelecekmiş!..

Kavanoz kalçalı Dünya Biberli salçalı Dünya

Şemsi Belli

EŞŞEKOLOJİ

İNSANLAR, insanları bıraktılar.. şimdi de hayvanlara başladılar...

Bilmem hangi ülkede, güzel ve sevimli atı ile sahneye çıkıp, sevişme numaraları yapan bir seks yıldızının programına polis müdahale etmişti haftalarca önce...

Açık-saçık gösteriler yaparak halkı tahrik ettiği için değil... Hayvanlara eziyet etmek, o ülkenin yasalarına aykırı olduğu için.. müdahale etmişti polis!...

Şimdi yeni bir haber: **Avusturya'da eşeklerle sevişen bir turist, polis tarafından yakalanmış ve hakkında soruşturma açılmış! Yapılan tahkikat sonunda Viyana'nın bazı bölgelerinde bu türde seks partileri düzenlendiği, özellikle turistlerin eşeklere karşı içten bir ilgi gösterdiği anlaşılmış!**

Viyana gibi, Avusturya gibi, güzelleri dillere destan, her tarafı kütür kütür bostan.. olan bir ülkede ortaya çıkan bu olaylar, kavanoz kalçalı dünyamızın işi iyiden iyiye azıttığına en belirgin örnekler...

«NE GÜZEL GÖZLERİNİZ VAR, TIPKI SIPA GÖZLERİ GİBİ!»

Düzinelerle «ş» harfini yanyana getirerek biribirlerine şeddeli küfürler savuranların çoğu, sövgülerinde benzetme konusu yaptıkları sevimli hayvanı yeteri kadar tanımazlar.

Eğer eşeklerin ve sıpaların dâva açmak yeteneği olsaydı.. insanlar aleyhine ikame ettikleri tazminat dâvalarının miktarı, dünya hurufat kataloklarındaki «ş» harfinin miktarından daha fazla olurdu!

Beyaz hâleli, anadan sürmeli gözleri ile.. bir çok genç kızları ve kadınları kıskançlıktan ve hasetten çatlatacak kadar uzun, devrik ve simsiyah kirpikleriyle.. o kadife kadar yumuşak tüyleriyle.. tevazuu, tahammülü, kanaatkârlığı.. ve nice nice özellikleriyle insanlardan tamamen ayrı bir yaratık olan o sevimli hayvanı insanlara benzetmek, aslında hakaret değil, iltifat olmak gerekirdi... Daha doğrusu biribirimize hakaret etmek için değil, biribirimize iltifat etmek için onun adını benzetme unsuru yapmamız daha yerinde olurdu!

Bugün takma kirpiklerle, rimellerle, sürmelerle gözlerini «Göz» e benzetmeye çalışan birçok hanımlarımız, bir sıpanın gözlerini birkaç saatliğine emanet alabilmek için kimbilir ne büyük masraflara katlanırlardı.

Hayvansal düzenin özelliklerine ve güzelliklerine yabancı kalmış günlük yaşantımız. Ve de sözlüklerimiz...

Uzun, siyah, devrik kirpikleri gözlerini gölgeleyen bir genç kıza:

— Ne güzel gözleriniz var!... Tıpkı bir eşek sıpasının gözlerine benziyor!...

Demeye kalkışsanız.. hapı yuttuğunuzun resmidir...

Arzulu, güzel endamlı bir kadının şuh kahkahaları veya çıldırcıtı çığlıkları karşısında:

— Ne güzel sesiniz var!... Sesinizin ne tahrik edici âhengi var!... Tıpkı bir kısrağın kişnemesi, tıpkı yeşile hasret kalmış bir eşeğin şehvet dolu sesiyle zırlaması gibi!...

Demeye kalksanız.. en olgunu, en gerçekçisi, en anlayışlısı bile.. sizi en azından terbiye yoksunluğu ile suçlayacaktır. Fakat...

Böyledir işte insanoğlu.. bir yandan bazı sözlere, bazı kavramlara, bazı benzetmelere kızar da.. öte yandan.. gizliden gizliye.. söz'den fiil'e, kavram'dan eylem'e geçmekte ve insanlığını bir tarafa bırakıp o şeye benzemeye çalışmakta sakınca görmez...

Ünlü bir yergicimizin bir şiirinden aklımda kalan iki diziyi —izin verirseniz yazılamayacak iki kelimesini değiştirerek— tekrarlamak istiyorum:

İnsanoğlu tuhaftır, her bir yükü kaldırmaz
Eşek dersin kızar da, eşek olur aldırmaz!..

DERKENAR :

EŞEKLERDEN İNSANLARA AÇIK MEKTUP

Sevgili insan kardeşler,

İşittik ki, son zamanlarda bize karşı özel bir ilgi duymaktasınız. Sağolunuz. Ama her şeyden önce bizim adımızla biribirinize hakaret etmek huyunuzdan vazgeçseniz daha iyi olur. Eşeklik gururumuza dokunuyor.

Biz sizin gibi insan değiliz. Aklımız, fikrimiz, zekâmız yok. Bir torba saman için biribirimizi bıçaklarla delik-deşik etmesini bilmeyiz. Bir avuç arpa için biribirini tekmeleyen iki eşek gördünüz mü hiç? Çünkü biz, insanlar kadar akıllı değiliz. Sadece çalışmasını, iş görmesini biliriz ve bunun karşılığında hak ettiğimiz bir kova su, bir torba yemle yetiniriz. Fazlasında gözümüz de yok, gönlümüz de.

Aşktan yana da sizin gibi akıllı, ferasetli değiliz. Bir anlık arzumuzu tatmin etmek için hiçbir sıpayı dağa kaldırmak, ırzına geçtikten sonra boğmak cesaretini ve ferasetini gösteremeyiz.

Dişi hemcinslerimizi kandırmak için sayfalar dolusu mektuplar yazmak, saatler dolusu pembe yalanlar söylemek de elimizden gelmez.

Bizim, hiçbir yalana-dolana lüzum duymadan errrkekçesine açıkladığımız arzulara olumlu cevap verilmezse sinirimiz bozulmaz, gururumuz kırılmaz. Bize yüzvermeyen dişilerimizi kaçırmak, korkutmak, baştan çıkarmak gibi dalgaları bilmeyiz...

Kürtaj yoluyla sıpalarımızı aldırmak da aklımızdan geçmez, cinsimizden olmayan yaratıklarla ilişki kurmak da... (Sizin zorunuzla bazen kısraklara kavalyelik ederiz, hepsi o kadar!)

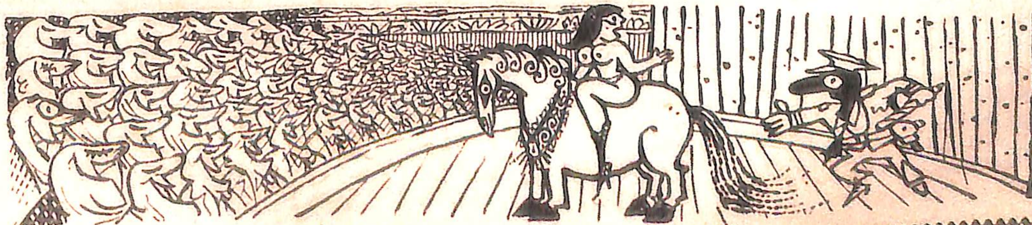
Bizi en kalın sopalarla döven insanoğluna bir tek tekme bile atamıyacak kadar vefa duygumuz vardır. Köpekler gibi el yalamasını da bilmeyiz, ısırmasını da. İnsanlar gibi topla, tüfekle, atomla, hidrojenle, bomba ile, süngü ile biribirimizi yok etme kavgasından hiç anlamayız. Eşeklik tarihi eşeklerarası herhangi bir savaşı dünya kurulduğundan beri kaydetmemiştir.

Yer kavgası, yem kavgası, mevki ve ün kavgası, aşk kavgası, seks kavgası, yol kavgası, su kavgası, özgürlük kavgası yoktur bizim sözlüğümüzde.

Bizim sözlüğümüzde, sizinkiler gibi vurucu, kırıcı, yaralayıcı, paralayıcı sövgüler de yoktur.. karşımızdakini kandırabilmek için uydurduğumuz yaldızlı, yıldızlı övgüler de...

Çünkü... Siz insansınız... Biz de eşşşşşoğlu eşşşşşşşşşek!...

Uzun Kulaklı, Kadife Tüylüler Topluluğu adına
Eşek oğlu Eşek

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Yarısı içerde, yarısı dışarda

Tütün ekicileri, fındık üreticileri, çay üreticileri, sarmısak üreticileri derken ayaklanma sırası hükûmet üyelerimize geldi.

Tekel Bakanı Amerika'ya uçtu.

Dışişleri Bakanı, Ortak Pazar ülkeleriyle temasa geçti.

Parlâmentoyu temsilen kurulan bir heyet Uzakdoğu'ya gitti.

Geri kalan Bakanlar ise dağıldılar yurda...

Başbakanın açıklamasından sonra böyle bir şey olacağını biliyorduk zaten.

Hatırlarsınız, «Fiyat artışlarını önlemek için icabederse dışardan mal getirir, burada kendimiz satarız» gibilerden bir uyarma yaptı, Bakanların yarısı toptancı ülkelere aktı, yarısı yurda dağılıp işportacılığa uygun yer bulmaya kalktı!

SALI

Sabırdır taşar

Açık oturuma katılan iki elektronik beyin fikir birliğine varılamayınca, ağıza alınamıyacak kadar ağır küfürlerle biribirlerini susturmaya çalışmışlar.

Hem de Newyork televizyonunda oluyor bu.

Sanırız seyircilerin hemen hepsini şaşırtmıştır bu olay.

Gerçi fikirle başlayıp küfürle biten konuşmalara «Tartışma» adı verildiğini herkes bilir. Bilir ama yine de yadırgar işte...

«Tartışmayı küfürleşmeye vardırmak ancak doğal beyin taşıyan insan oğlunun hakkıdır» der, bir makinenin insanlığa özenmesine haklı olarak isyan eder.

Oysa düşünmez ki diğeri de insan aklının yarattığı bir makine beyindir, sabrının taştığı yerde insanca lâflar etmeye herkes kadar yetkilidir.

ÇARŞAMBA

Yardımın Türkçesi

Ajansların biri susuyor, biri başlıyor:

«Avrupa ekonomisi çöküntünün eşiğinde!»

«İngiltere şaşkınlık içinde!»

«İtalya hükûmeti iktisadî çöküntüyü önlemek için çare arıyor!»

«Sterlin sallanıyor!»

«Liretin geleceği tartışılıyor!»

Öf be!... Bu ne gürültü birader?

Akıl isteyin verelim. Yardım isteyin edelim.

Fırsatını buldukça «Ekonominizdeki gelişmeye hayranız» diye sırtımızı sıvazlayanlar sizler değil miydiniz?

Liranın başına gelenlerden sonra da hayranlığınız devam ediyorsa eğer, el altından bir haber uçurun iki iktisat uzmanı, bir kalkınma plânı verelim, kaşla göz arasında sizin hesabınızı da görelim!

PERŞEMBE

Lâfla olmaz

Belediye Başkanları arasında aylar önce başlayan lâf savaşı son safhasında.

Hamle bir İstanbul'a geçiyor, bir İzmir'e... Atabey bir söz mü etti? Kibar hemen nezaketi bir yana iterek beş cevap birden veriyor.

Eee, Kibar konuşur da, Atabey susar mı? Almış gazetecileri karşısına, «İzmir'in temizlenmesi iş mi yâni?» demiş. «Küçük şehir olduğu için temizliği de kolay olur.»

Vay sen misin İzmir'e küçük diyen? Küplere binen Osman Kibar da, «Önemli olan büyüklük değil, sistemli çalışmaktır.» diye başlayıp ağzına geleni söylemiş.

Birader bırakın Allahaşkına şu çekişmeyi... Bir şehrin temizliği, küçüklyüğüne ya da büyüklüğüne bağlı değildir. Oturduğu yeri temiz tutmak halkın elindedir.

Örneğin İzmir'i İstanbul'a taşısalar; İzmir'e belediyesiyle, halkıyla yerleşsek biz, bir şehir nasıl yaşanmaz hale getirilirmiş görün siz!

CUMA

Birkaç kelimeyle

Yedi günün diğer olaylarını da, haftanın şu son gününde toplayalım isterseniz.

Londra'daki akıl hastanelerinin birinde tedavi gören bir deli, «Ölüm Işını» diye adlandırılan hârika bir makine icadetmiş.

Günden güne dünyanın değiştiği bir kez daha belgeleniyor işte.

Eskiden dâhiler yenilik arar, deliler uslu uslu hastanede yatardı; günümüzde keşifler ve icatlar delilere; delilikler dâhilere kaldı.

* * *

Bitlis, 20 yıldan beri ilk kez bir Millî Eğitim Bakanı görmüş.

Bir de Doğu halkı neden cahil diye düşünür dururuz.

Bir Millî Eğitim Bakanının girmesi 20 yıl sürerse Bitlis'e, nasıl girer mektep medrese?

* * *

İstanbul'da borcunu ödeyemeyen 6 lise, 3 kaymakamlık, 4 mal müdürlüğü ile 3 tapu müdürlüğünün elektriği kesilmiş.

Görüyor musunuz şu parasızlığın ettiğini?

Devlete bağlı organların elektriğini kesiyor, bizim gibi garibanların iflâhını!...

CUMARTESİ

Açıklama

Milletlerarası polis teşkilâtı tarafından açıklanmasaydı öğrenemiyecektik. Rakamları görünce şaşırdık ilkin:

Birinci, Truva... Yanında bir rakam: 115

İkinci, Karadeniz... 112

Üçüncü, Akdeniz... 94

Dördüncü, Samsun... 82

Beşinci, İzmir... 73

«Allah Allah, gemiler arasında milletlerarası bir yarış yapıldı da haberimiz mi yok?» derken anladık ki rakamlar puanları değil, polisteki sabıkalarını göstermiyormuymuş?

Eee, bu da bir hünerdir doğrusu... Her sefere çıkışta bir posta polis kaydına geçen gemi kimde görülmüş?

Oysa yola çıktı mı bizden bir gemi, kârı zararı boşver, sabıkası garanti!

PAZAR

Bulurlarsa...

Yeni buluşlar arasında bize en garip görüneni şu oldu: «İnsanlar gelecekte yaprak yiyecekler.»

Hiç umutlanmayalım boşuna. Biz o günleri de göremeyiz.

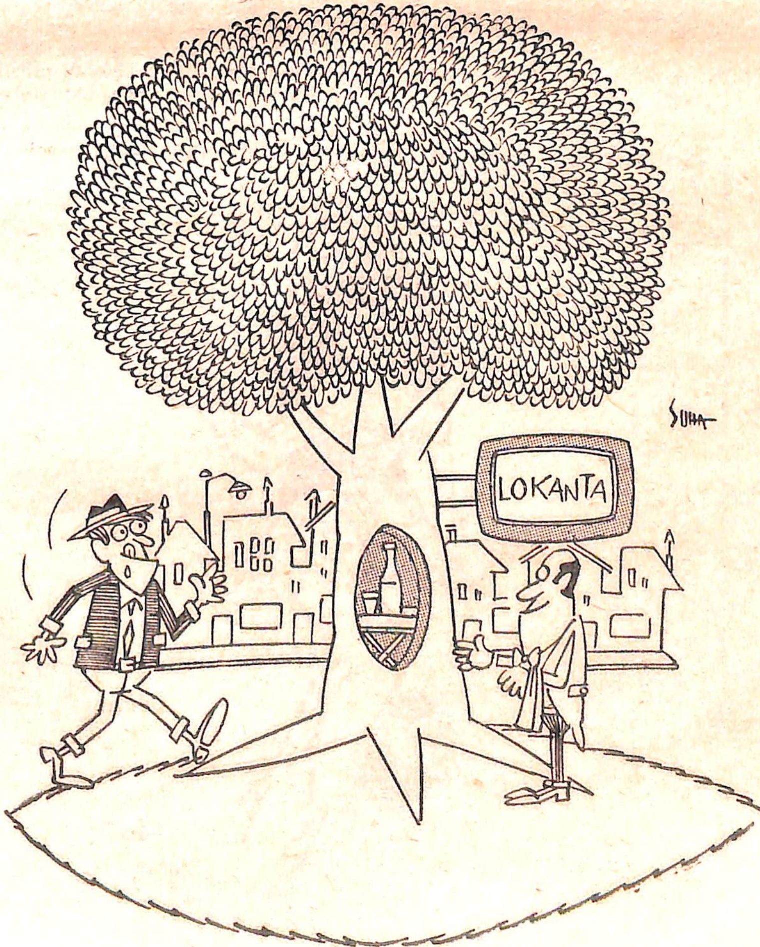
Üç beş yeni vergi, birkaç yeni zam; yaprağa da hasret kalırız o zaman!

Vedat SAYGEL

— Yasağa rağmen açık su satılıyor. —

— Dur, biraz düşüneyim... İntihar etmek için henüz kesin kararımı vermiş değilim!

— Geleceğin gıdası yaprak olacak. —

BİR bakıma ikisi de mutlu değildi. Eşinin hoppalığı yüzünden Kolet, gecelerinin çoğunu geniş yatağında tek başına geçiriyordu. Zira genç adam iki gece evde kalsa, üçüncü gece soluğu sokakta alıyordu. Sonra... Sonra maceraya atılacağı kadınları gözlerinden tanıyordu kâfir. Trende ise avının karşısına oturur, gülümseyerek taarruza geçerdi. Araba kullanırken sistemi değiştiriverirdi hemen. Çoğunlukla tenha köşelerde arabası ârızalanan sevimli kadınları, ya da oto stopçu güzel kızları arardı. Bazen de gazetelerin «Gönül Postası» sütunlarında eş arayan kadınlara mektup yazardı.

Kısacası çapkın bir kocaydı Alain. Annesini görmek bahanesiyle bir haftalığına evden uzaklaşması da, yeni heyecanlara özlem duyması nedeniyle olmuştu.

Fakat hayâl kırıklığı, yedi günlük hürriyetinin daha ilk adımında yakasına yapışmıştı. Sevgilisi Agnes yeni bir sevgili bulduğundan, telefonu yüzüne kapamıştı. Flörtü Nathali, büroda çok yorulduğunu söyleyerek onu bir güzel atlatmıştı.

Tatsız tuzsuz gelen bir akşam yemeğinden sonra yatmaya hazırlanırken telefon çaldı. Umutsuzlukla kaldırdı alıcıyı:

— Alo...

Çok tatlı bir kadın sesi şakıdı kulaklarında:

— Dominik'le konuşabilir miyim?

— Yanlış numara düşmüş olmalı, diye sıkıntıyla cevap verdi. Burada öyle bir kimse yok.

İki dakika sonra telefon yeniden çaldı, az önceki tatlı ses yeniden şakıdı:

— Dominik'le görüşmem mümkün mü?

— Yanlış numara madam. Ne yazık ki burada o isimde kimse yok.

Aklına gelen bir kurnazlıkla konuşmasına devam etti:

— Fakat sesiniz öyle güzel ki, Dominik olmadığıma üzüldüm doğrusu.

Kapattı telefonu. Bilerek, ya da bilmeyerek âşık olduğu sesin sahibini hayâlinde şekillendirerek ağır ağır soyundu, yatağa girdi. Göz kapakları tam ağırlaşıyordu ki telefon çaldı. Kaldırdı alıcıyı. Aynı ses:

— İşte yine karşınızdayım, diye fısıldadı. Rahatsız etmiyorum ya?...

— Rahatsız etmek mi? diye sevinçle bağırdı Alain. Aksine öyle memnun oldum ki... Müzik gibi ruha yayılan bu güzel sesten rahatsızlık değil, mutluluk duyuyor insan.

— Teşekkür ederim. Benim de aynı mutluluk içinde bulunduğumu itiraf edeyim öyleyse. Tabii, sesiniz sayesinde... Siz, Roufire caddesi 75 numarada oturuyorsunuz değil mi?

— Evet.

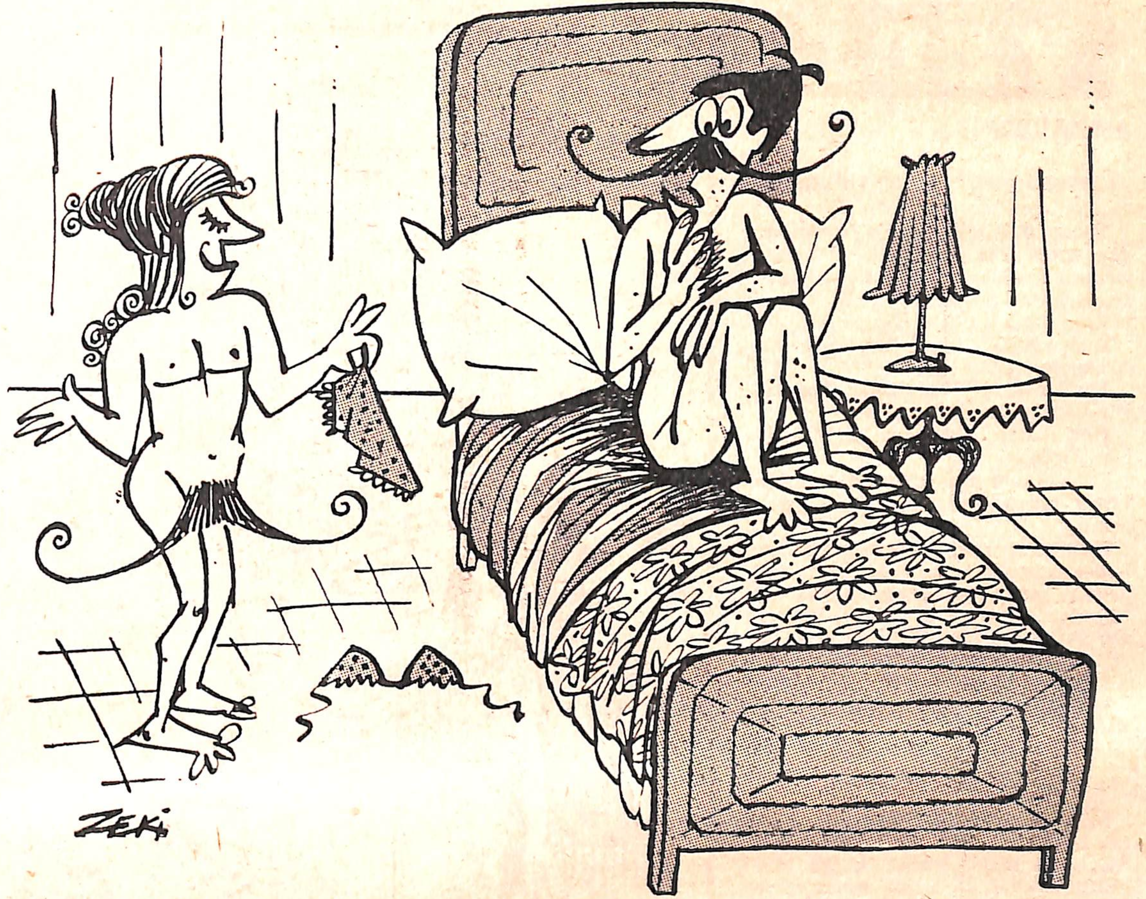
— Şu halde Dominik'i tanırsınız. Soyadı, Houletrove'dur. Aynı semtte oturuyorsunuz.

— İnanın tanımıyorum.

— Yazık. Onu, doğum günü partime dâvet edecektim.

— Çok genç ve güzel bir sesiniz var. Saygısızlık olmazsa, yaşınızı öğrenebilir miyim?

— Siz kaç yaşındasınız?

Gerdek gecesinde bir kız, erkek çıktı. — Gazeteler —

— Otuzbir...

— Benimki yirmialtı... Ne iş yaparsınız?

— Bir şirkette çalışıyorum. İsminiz?...

— Evelyne. Sizinki?...

— Alain. Aşk konusundaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyim?

— Elbette.

— Hiç sevdiniz mi?

— Eh, yeteri kadar... İşin garibi, hep zengin erkekleri sevdim. Örneğin Onassis gibi, Rockfeller gibi... Fakat nedense onlar beni sevmediler. Ardıma düşenler hep fakir kimselerdi.

Aşktan, politikaya atladılar.

— Kötü bir devirde yaşıyoruz, dedi Alain. Yollar parsellenmiş, trafik kördüğüm olmuş. Hele hava yolculuğu başka bir âlem. Tahiti'ye gitmek için uçağa biniyorsunuz, bir de bakmışsınız Küba'ya iniyorsunuz!

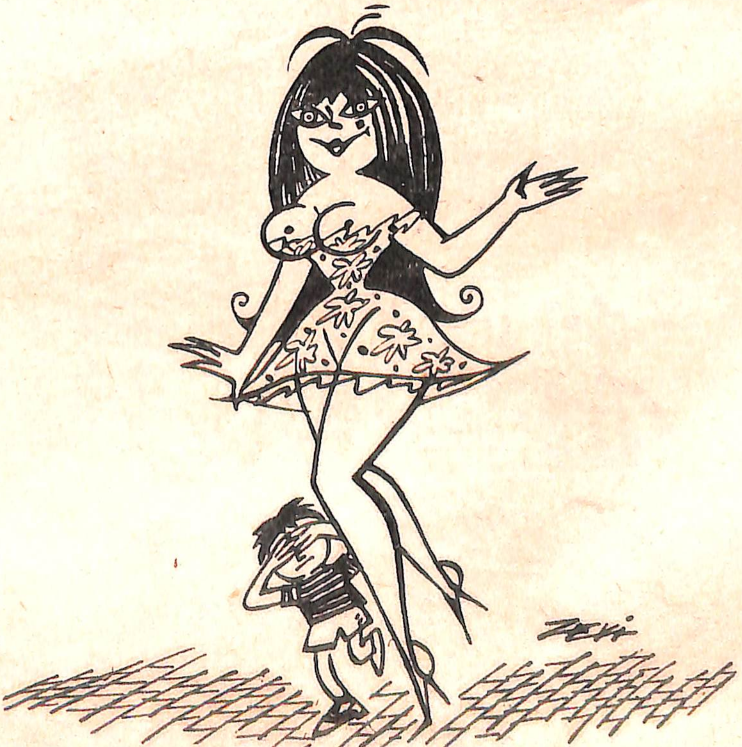
Konuşmaları daha samimî bir havaya büründü.

Evelyne sordu:

— Beni nasıl düşünüyorsunuz?

— Sesinize bakılırsa çok güzel olmalısınız. Havaya kalkık küçük bir burnunuz, ufacık ağzınız, çilli yanaklarınız olmalı. Öyle değil mi?

Kadınlarda, iç çamaşırı giymemek moda oldu. — Gazeteler —

Yazısız

— Evet. Saçlarım kumral, gözlerim de mavidir.

— Oh Evelyne, sizi görmeyi öylesine arzuluyorum ki... Yumuşacık ellerinizi tutmak, küçük burnunuzu, çilli yanaklarınızı, doyasıya öpmek istiyorum.

Konuşmaları iki saatten fazla sürdü. Ertesi gün Furstenberg meydanındaki havuzun yanında buluşmaya karar verdiler.

Alain o gece hiç uyumadı. O ses... Ah o tatlı ses, kulaklarında yankılayıp duruyordu.

Sabaha karşı daldığı kırık dökük uykuda önce telefondaki sesle kendi sesinin biribirine karıştığını, sonra vücutlarının birleştiğini görüyordu.

Ertesi gün, Evelyne sözleşilen yere gelmedi.

Akşamı güç yapan Alain, bir akşam önce not ettiği numarayı çevirdi:

— Neden telefon ettiğimi biliyorsunuz her halde?

— Evet.

— Saatlerce bekledim.

— Gelemedim.

— Neden?

— Sizin gelmeyeceğinizden korktuğumdan...

Ertesi gün için aynı yerde buluşmaya söz erdiler.

Uykusuz bir gece geçiren Alain, randevu saatinde heyecanla buluşma yerine koştu. Sadece adını bildiği, sesini duyduğu genç kız oradaydı işte. Boş bir sıranın üstünde, arkası dönük, bekleyip duruyordu. Genç adam sessiz adımlarla heyecanla yürüdü. Aradaki mesafe gittikçe kapanıyordu. Üç adım, iki adım, bir adım... Tam ensesindeydi şimdi. Sabırsız dudaklarından fısıltılı bir ses döküldü:

— Evelyne!

Telefondaki sesin sahibi yavaş yavaş döndü:

— İşte, geldim.

Başkasıyla karşılaşacağını uman genç adam, karşısında şakrak sesli karısı Kolet'i gördü!

Bertrand de Goyon'dan
çeviren:
Süheylâ AYKUT

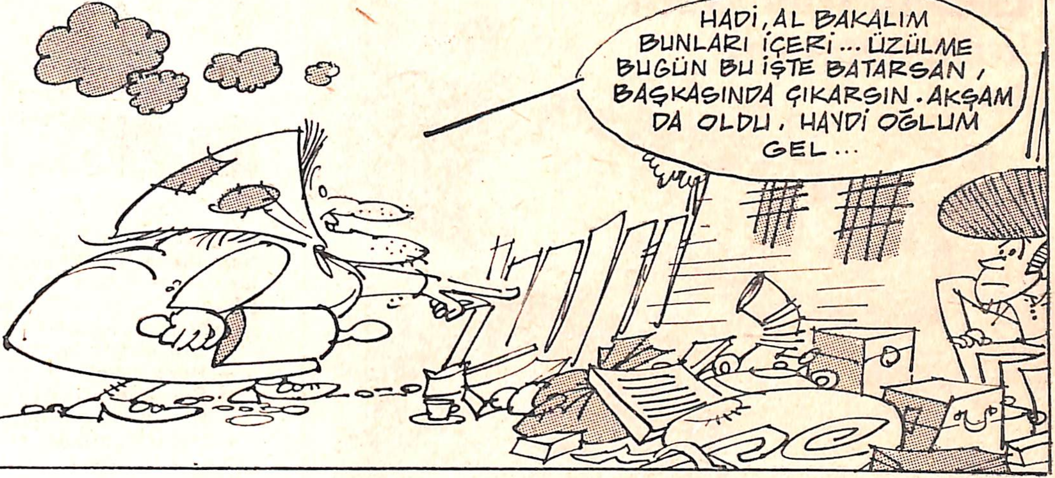
Selâhattin'in lâmbası

11

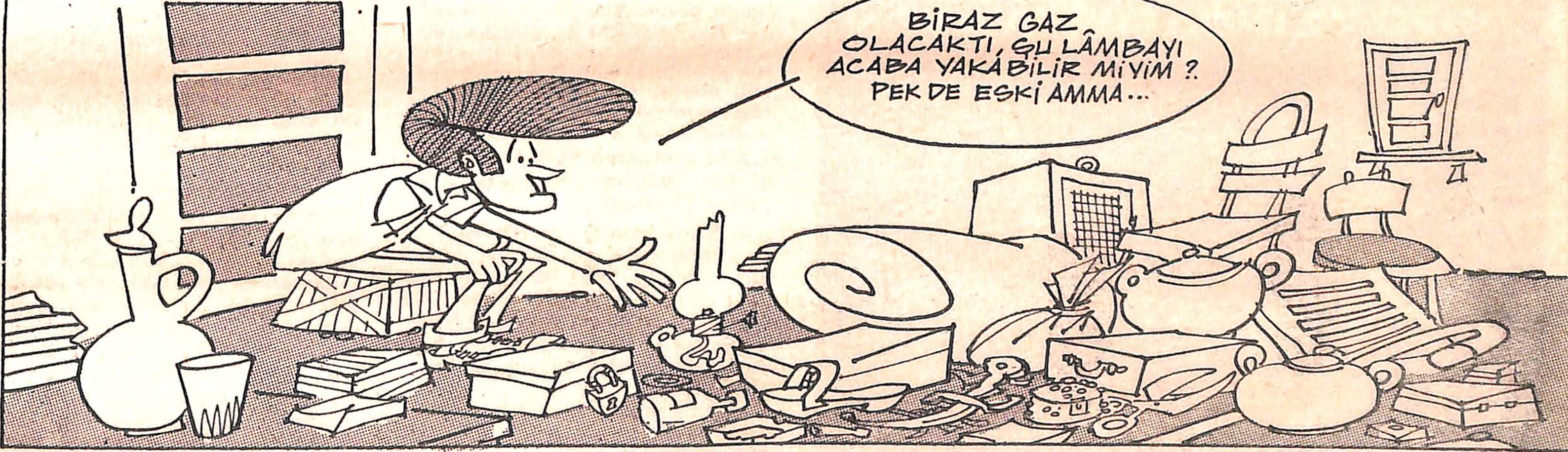
Yazan: SUAVİ SÜALP

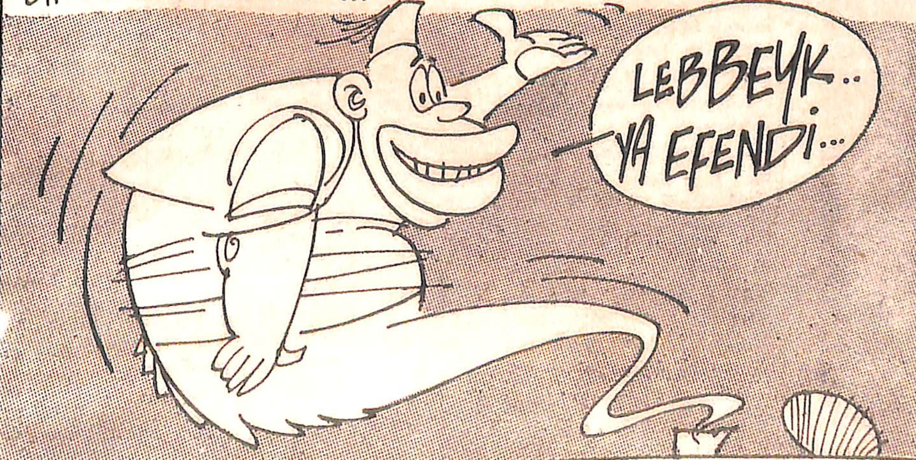
Çizen: SEMİH BALCIOĞLU

GRAFİKA GI 706

Gökmen Özdenak :

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Siz de, Gökmen Özdenak gibi bol köpüklü Gibbs'le traş olarak sıhhatli bir cilde sahip olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 9314 — 139)

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 138)

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 37 —

Atatürk Parkını geçip sola saptık. Karanlık sokaklardan ilerleyip boş bir arsaya girdik. Şişeyi cebimden çıkardım. O zaman şişenin kapalı olduğu geldi aklıma:

— Lan oğlum bunun tapası?

— Heye vallaha!

— Ee, nasıl açacıyk?

— Kıçına vura vura...

İki yumruk birader çekti, iki yumruk ben. Çıkarmanın imkânı yok. Birader:

— En eyisi tapayı içine sallıyak getsin, dedi.

— He, öyle edek.

Sağlam bir çöple tapayı içine dürtmeye başladık. Sonunda cop edip, mantar şişenin içine düştü.

— Hadi çek gardaş!

— İlkin sen çek!

Şişeyi diktim kafama.

— Al, dedim.

— Nasıl? diye sordu. Sarhoş oldun mu hemen?

— Yoo, bişey yok daha.

— Yok amma, şindi biraz sona bağırın.

— İç hele sen de;

O da çekti:

— Lan acıymış be, dedi, sirke gibi kokuyor, ağzımın içini buruşturdu.

— Ver, şindi ben.

On dakika sürmedi şişenin boşalması. Birader:

— Miydem bulanıyor, dedi.

— Düşünme miydeni.

— Ya neremi düşüniym?

— Başka yerini.

— Amma aklım hep orda. Ağa lan, benim başım dönmiye başladı ha!

— Eh, benim ki de, fabrika gibi...

İkimiz de ilk kez şarap içiyorduk. Bir keresinde mahallemizde bir düğün olmuş, şişe dibinde kalan şaraplardan rakılardan birer damla içmiştik, hepsi o kadar. Ama bu yarımşar şişe şarap hayli kuvvetli geldi her birimize... Kardeşim ayağa kalkar kalkmaz:

— Yarın satarık, dediği şişeyi yere çarpmasıyla parçalaması bir oldu. Ardından bastı kahkahayı. Ben de bastım, ama hemen aklıma Raziye geldi, gülmeyi bırakıp ağlamaya başladım. Nasıl ağlıyorum, belki anam babam ölse o kadar ağlamam. Birader:

— Lan, diyor, lan ağam ağlama, yarın olsun hele, ben o herifin anasını sülâlesini... Lan nasıl benim gardaşımı böyle per perişan eder be! Vay dârı dünyada bi dene gardaşım benim. Çıkarım önüne dümbüğün, derim, lan sen gedecen, avrat burda galacak. Avradı burda bırakdın ne âlâ, yok bırakmadın, o zaman ölümlerden ölüm beğen. Kırk gatır mı isten, kırk satır mı, yok bu işin şakası vallaka!

Gözlerimin yaşını siliyor, sırtıma vuruyor:

— Ağan ne güne duruyor lan, diyor, hep böyle andelüp günler için. Kalk şindi gidek o herifin yanına, çekek bi kenara erkek erkek gonuşak. Ağlama lan ağam, ağlama, hadi gidek!...

Yola düştük. Kolkola girmişiz. Ben bir acıklı şarkı tutturmuşum... Bu kez birader ağlamaya başladı:

— Lan ağam niye ağlıyon?

Ağlıyor boyuna. Sümüğünü çeke çeke, gözyaşlarını akıta akıta...

— Söyle lan ağam niye ağlıyon?

Neden sonra söyledi:

— Ya sen de onun ardından çeker gedersen, ben kimlere gardaşım derim?

Öyle bir firaklı lâf etti ki, bu kez ben başladım ağlamaya. Zaten perişanız ya, M.............. illerinde kendimi kaldırım üstlerinde daha perişan bir durumda görüp halime ağlamaya devam ettim.

Düşmüşüz yola, kolkola, hem ağlıyoruz, hem gidiyoruz. O gideceğime ağlıyor, ben perişanlığıma. Yaşlı bir adam:

— Lan n'oldu size? dedi.

Otur da anlat şimdi bu adama, benim M.............. illerinde kaldırımlardaki perişan durumumu. Yalpaladığımızı görünce:

— İçmiş gâvur dölleri, dedi.

Ondan gerisini hatırlamıyorum, kendimizi Taşköprü'nün başında bulduk. Birader:

— Gidek mi? dedi.

Dedim:

— He, gidek.

— Ya bekçiler polisler enselerlerse?

— Gezmek yassak mı?

— Heye lan, yörü vallaha!

Dutlu evin bulunduğu çamurlu sokağa vardık. Raziye'lerin evinden sonra iki ev daha var. Ondan sonra zaten bahçeler başlıyor.

— Hangi ev? dedi birader.

— Nah şu, dut ağacı olan ev.

— Kel ağaç mı?

— Heye.

— Demek bu evin içinde o gıznan sevişdin ha?

— Seviştik ki ne sevişmeler?

— Nasıl, zarplı mı?

— Zarplı ki ne zarplı, daş gibi ne yanını dutsan.

Evin önünden hiç sallanmadan geçtik. Vurduk boş arsaların içine. On adım gitmedik, ayaklarımızın altı sakızlı çamurla doldu.

Birader:

— Deyim mi sana, dedi, şindi bu çamurlu ayaknan gaçsak da gaçamak ha... Ayakkabıyı bırakıp gedersen ne âlâ.

Çamurlara bata çıka evin arka tarafına geldik. Geldik ama, Raziye'nin evine arka taraftan girebilmek için bir ev daha aşmak gerek.

— Boşver, dedi birader. Hadi geri gidek. Hırsız diye bi yakalarlarsa, bu ötegeçe garakolunda anamızı bellerler. Sen en eyisi gardaşım, yarın bu avradı köprünün başında bekle!

Ayaz, epeyce kendimize getirmişti bizi.

— Heye, dedim.

— Öyle ya ağam, bi avrat uğruna bu yaşdan hırsız damgası yedin miydi, ondan sona yandın belle...

— Lan Ali, şuram yanıyor be!

— Yanar ağam yanar. Gahbe, nasıl da yakmış seni böyle?

— Yakdı işte...

— Çok şükür benim çıram yok daha...

Tekrar çamurlara bata çıka sokağa çıktık. Oradan Taşköprü'ye geldik. Raziye'nin yanına ilk gittiğim gün geldi aklıma. Kahveyi gördüm, ocakçıya saati sorduğum, balıkçı, hepsi bir bir geçtiler gözlerimin önünden... Ulus Parkı'nın yanındaki çeşmeden kana kana su içtik, bağırlarımızı yıkadık, mahallemizin yolunu tuttuk...

Sabhaleyin anam o kadar:

— Kalk Kemal, güneş doğdu! dedi ama kalkmadım.

— Oğlum lokantaya geç galacan, millete çorba...

Cevap bile vermedim... Millete çorbaymış, bana nesi ulan milletin içeceği çorbadan?

— Hasda mısın? dedi.

— I-ıh, dedim.

Peder, anama söylendi:

— Bir evde heç iki hasda olur mu? diye. Bırak yatsın çocuk.

Ve yattım. Neden sonra deli gibi uyandım. Saat yok ki bakasın, kaçtır. Ya saat on'u geçtiyse, Raziye gelip gittiyse. Deli gibi giyindim.

— Lan oğlum acele etme, nasıl olsa çorbayı bişiren bişirdi, içen içdi, dedi.

Anam bağırdı ardımdan:

— Çay iç, ekmek ye!...

Tam zamanı yâni...

Yoldan geçen Ferhat âbiye saati sordum. Saatı olmayanları çöpçübaşı yapmazlar galiba. Ferhat âbi:

— Dokuz, dedi.

— Tam gaç?

— Dokuz işde lan!

İçime su serpildi. Ama yine de bakkal Sami Hoca'ya saati sormaktan kendimi alamadım.

— Dokuz buçuğa beş var, dedi.

Adımlarımı açtım. Kestirmeden Kanlı Fabrikanın önüne çıktım. Ordan Siptilli, Pazar yeri ve Kuruköprü... Uzaktan lokantaya baktım. Ustayı, mutfağı görmeme imkân yok. Eh, elbet boş kalacak değil ya bizim yerimiz. Her halde bugün tutmazlarsa bir adam, yarın mutlaka tutarlar, bu dünyada bulaşık yıkamaya can atan insan gırla...

Lokantaya da gözükmemek için karşıya, fırının önüne geçtim, orada beklemeye başladım. Çok geçmedi aradan, Raziye karşıdan gözüktü. Caddeyi geçip, karşıladım.

— Burda mı bekliyordun? dedi.

— He, dedim. Çıktım artık lokantadan.

— Niye?

— Heç, gafam bozuldu.

— Bana mı?

— Niye sana olsun? Getmene bozuldu.

— Sen istesen getmem ki. Senle gederim, cehennemin bir ucuna gadar gene gederim.

Asri Sinemanın oradan Dörtyol ağzına çıktık.

— Bir şey düşündün mü Kemal? diye sordu.

— He, dedim.

— Ne?

— Getmem de, diret!

— Olmaz ki.

— Niye?

— Götürür.

Kulağının ardını gösterdi:

— Akşam yumruk vurdu.

— Hırpo niye vurdu?

— Boyuna ağlıyorum diye. Öldürür sona beni.

— Birkaç gün gaybol ortadan!

— Nerye gidiym?

Cevap veremedim.

— Saklayacan mı beni bi yere? dedi.

— Nerem var ki?

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı: 125 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Küçük odalar

Üç kuzeyli oturmuş, odalarının küçüklüğünden şikâyet ediyorlardı. Biri:

— Benim odam o kadar küçük ki, dedi, ceketimi çıkaracağım zaman, kolumu pencereden çıkartmak zorunda kalıyorum.

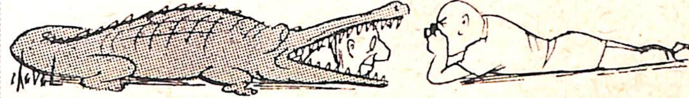
— Ya benimki... diye atıldı ikinci kuzeyli. Körolası odanın küçüklüğünü anlatmaya kelimeler yetmez. Hasta olup doktor çağırırsam da dilimi çıkarmam gerekse, adamı dışarda bekletiyorum, dilimi kapının aralığından gösteriyorum!

Üçüncü kuzeyli:

— Ohoo, dedi, saray gibi geniş odaları bulmuşsunuz da, hâlâ halinizden şikâyet ediyorsunuz. Benimki o kadar küçüktür, o kadar küçüktür ki, güneş içeri girdiğinde, ben dışarı çıkıyorum!

— Terbiyesiz.. çabuk çıkar gözlüğünü!..

— Çok güzel.. şimdi gül biraz!..

Rüya

Güçlükle uyandırılan iş adamının karısı:

— Öyle güzel rüyalarla dolu bir geceydi ki, dedi kocasına. Senin özel sekreterindim, sabaha kadar kucağından inmedim!

Tiyatroda

Şehrin büyük tiyatrolarının birinde oyun bitmiş, aktörler soyunma odalarına girmiş, seyirci kapılara yönelmişti. Başrolü oynayan aktörün soyunma odasına giren biri:

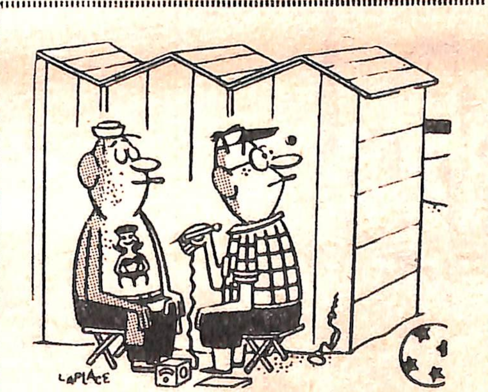
— Bu gece harikulâdeydiniz, dedi. Sizi, hiç bu kadar başarılı görmemiştim. Bu piyesi Newyork'ta oynadığınızda en ön sıradaydım. Paris'te en ön sıradaydım. Zürih ve Londra'da yine en ön sıradaydım. İnanır mısınız, bu gece yine en ön sıradaydım.

— Yaa, dedi aktör, gazetelere tenkid yazıları mı yazıyorsunuz?

— Yok canım, dedi beriki, falso yaptığınız yerlerde size yumurta atıyorum!

— Sizin gibi bir striptiz dansözü bu sıcakta böyle giyinik oturur mu hiç?!.

Yazısız

Rötarsız

Trenlerinin rötar yapmasıyla tanınan küçük taşra şehrinin belediye reisi bir saatine baktı, bir trene baktı, sonra sevinçle yerinden fırladı. Olacak şey değildi bu... Her zaman şehre ancak akşama doğru girebilen 13.15 treni, bu sefer vaktinden bir dakika önce gelmişti. Hemen yanına koştu, makiniste:

— Büyük bir başarı bu, dedi. Şu mübarek treni vaktinde getiren ilk makinist olarak, bu küçük hediyemizi kabul edeceğinizi umar...

Hediye olarak uzatılan sigara tabakasını cebine indiren makinist asık bir suratla:

— Anladık anladık, dedi. Ömrüm boyunca saklayacağım verdiğiniz hediyeyi... Trene gelince: Bugünün değil, bu dünün 13.15 treni!

Plâj

Çölü otomobiliyle geçmeye çalışan turist, gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Bir adam mayosunu giymiş, havlusunu omuzuna atmış, rahat rahat yürüyordu.

— Hey, diye seslendi, nereye gidiyorsunuz böyle?

Adam aynı rahatlıkla cevap verdi:

— Yüzmeye...

— Fakat haritaya göre denize varmanız için daha ikiyüz kilometre yürümeniz gerektiğini bilmiyor musunuz?

Yoluna devam eden adam:

— Sen boşver haritayı, hesabı, dedi. Madem deniz ikiyüz kilometre ötedeymiş, kumu buraya kim dökmüş?

İftira

Arkadaşıyla karşılaşan genç kız:

— Antoine ile aramızda her şey bitti, dedi.

— Ne oldu?

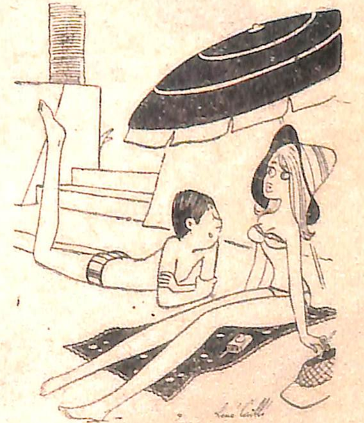
— Durup dururken bana iftira atmaya kalktı. Yetmiyormuş gibi, üstelik dövmeye de kalkıştı.

— Neden?

— Gece yarısı eve geldiğinde ben yatmıştım. Tutturdu «Bu odada bir erkek daha var» diye. Ne söylediysem inanmadı. Küfür etti, eline geçirdiği bir sopa ile dövmeye kalktı...

— Eee?...

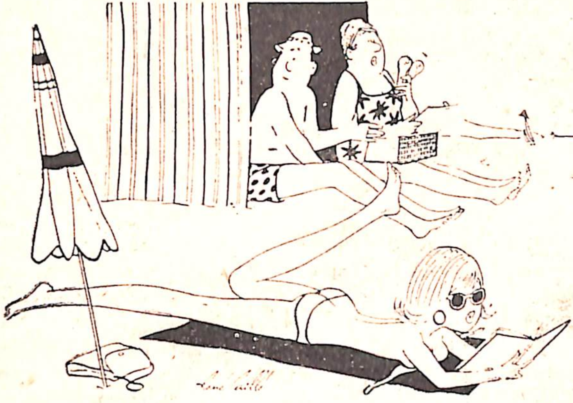
— Tam vuracaktı ki, bereket Gaston karyolanın altından çıktı da beni kurtardı!

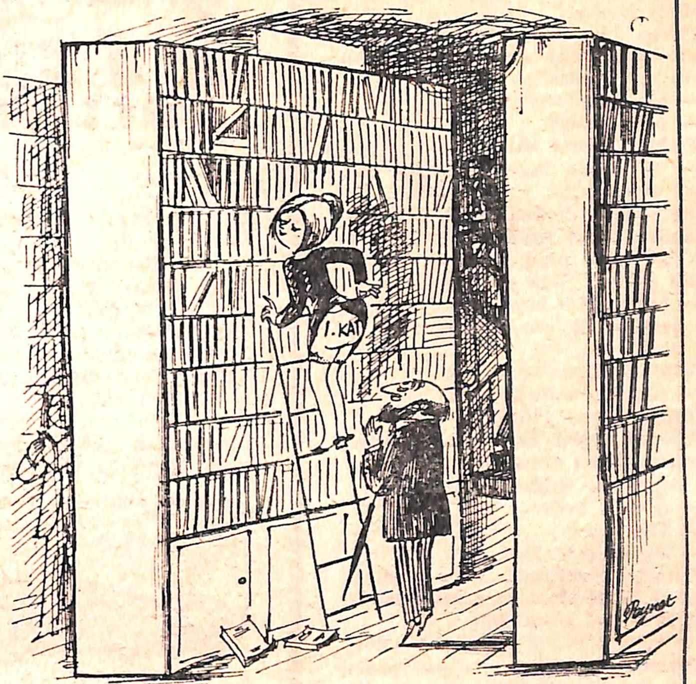
— Annem, erkeklerle konuşma dedi...

— Tamam, konuşacak değiliz ki güzelim!..

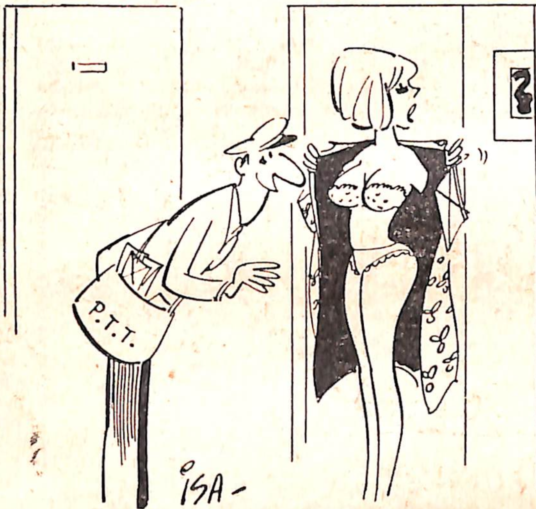
Dünya karikatürleri

— KADINBUDU YEMEK İSTER MİSİN POOOL ?..

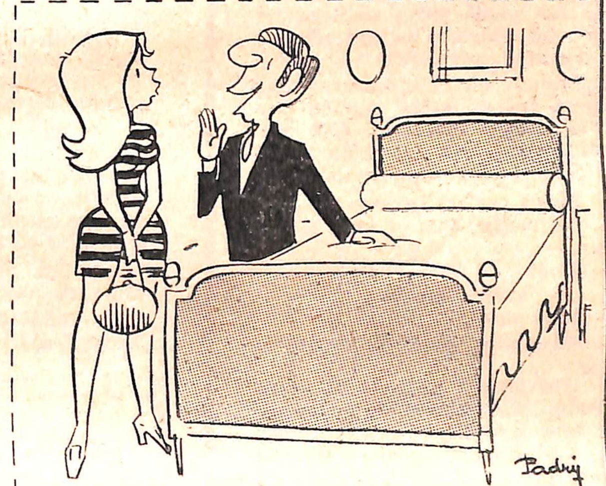
— SEKS KİTAPLARI MI SORUYORSUNUZ ?..

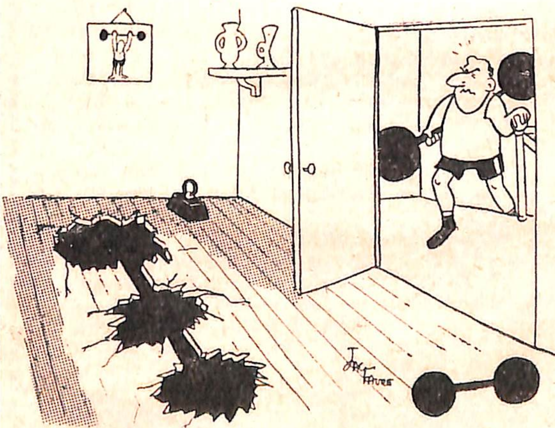
— BAHŞİŞ GETİRMENE LÜZUM KALMADI JORJ. BEN VERDİM !.

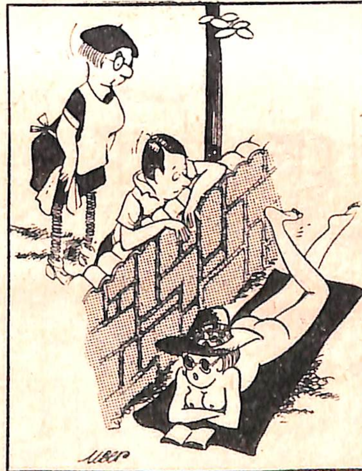
YAZISIZ

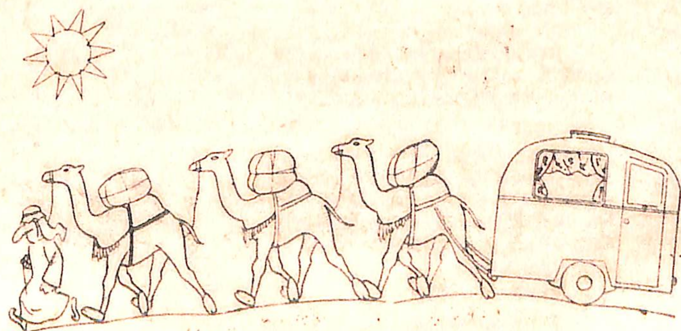
— PAHALI MI ? AMAN MADMAZEL SİZ BUNUN İÇİNDE NELER YAPILDIĞINI BİR BİLSENİZ O ZAMAN FİYATI ÇOK BULMAZSINIZ !..

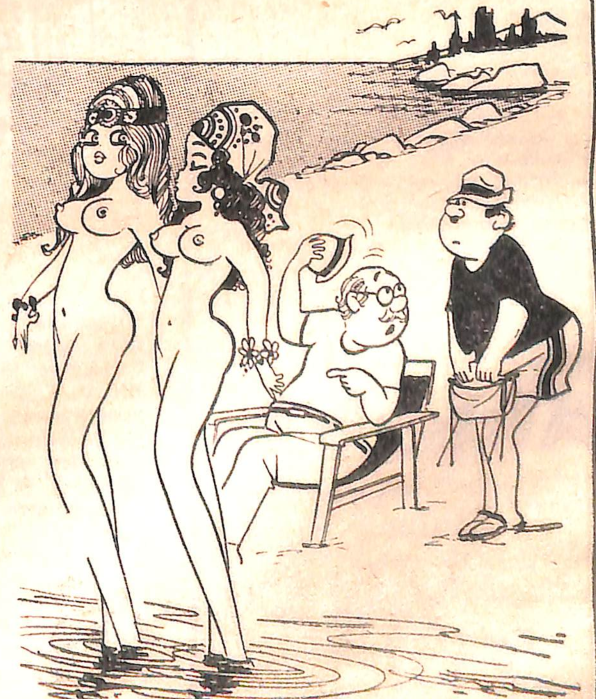
YAZISIZ

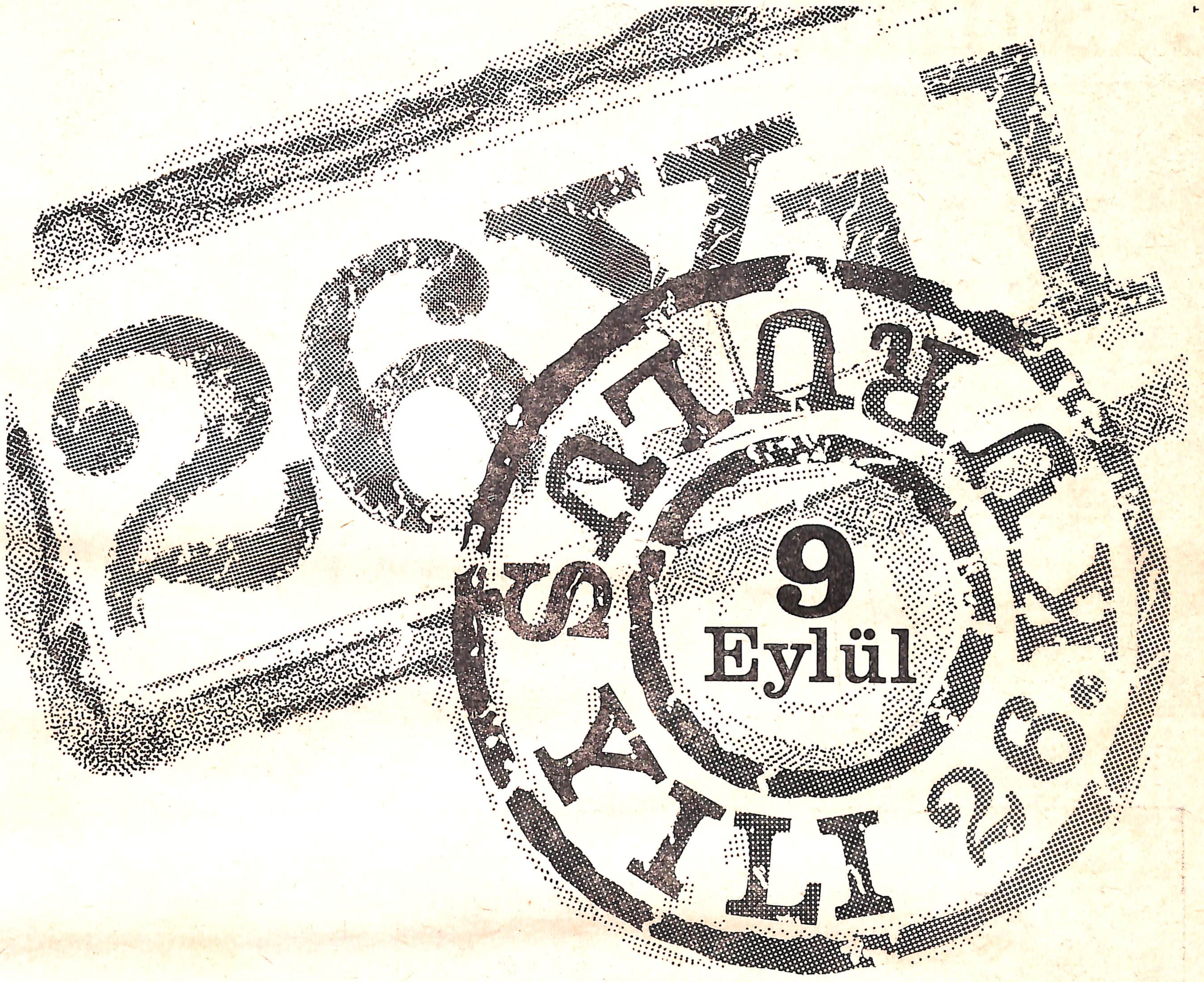
— YEMEK HAZIR MÖSYÖ...
— DUR HELE, BİRAZ İŞTAHIM AÇILSIN !

YAZISIZ

— YAHU, RÜYA MI GÖRÜYORUM, YOKSA SEN DE BENİM GÖRDÜĞÜMÜ GÖRÜYOR MUSUN ?..

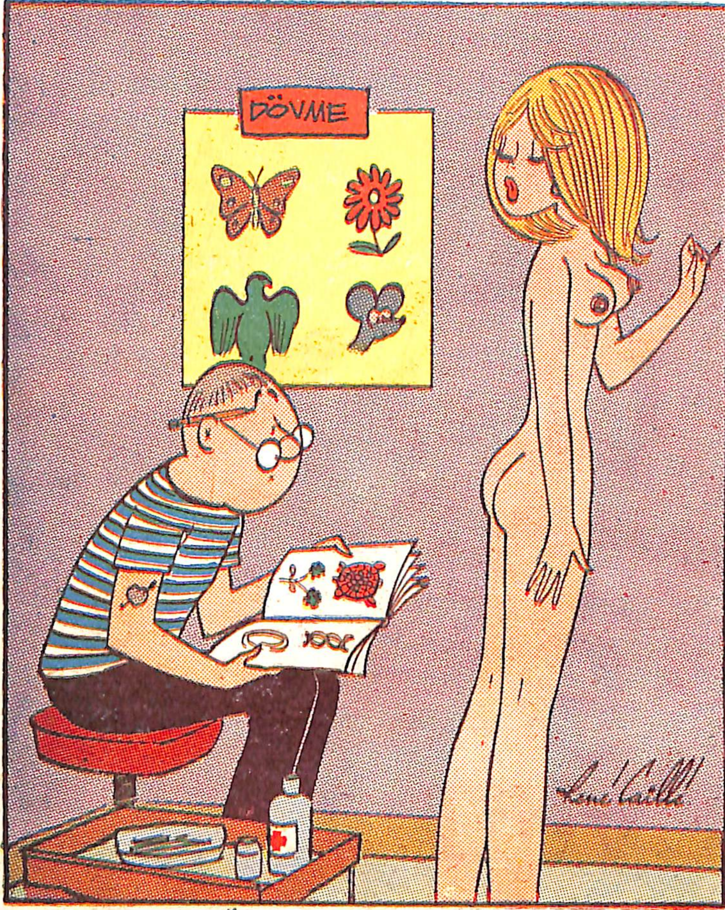
1944 · 1970

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

Y 513

(Reklâm Moran : 1951 — 140)

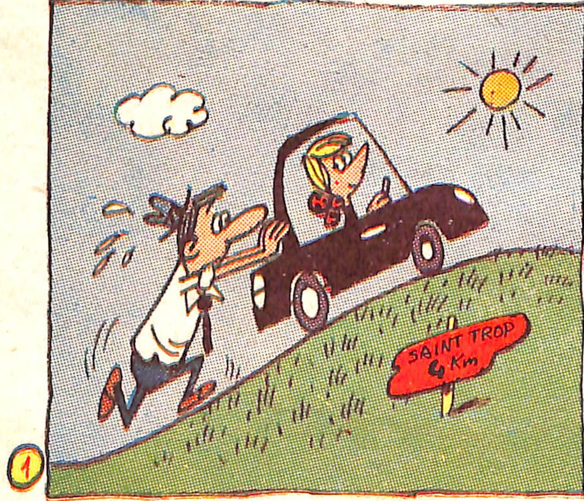
Akbaba

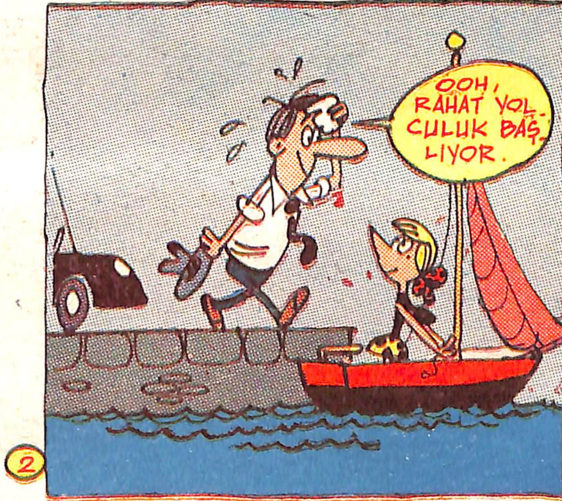

— ANLADINIZ DEĞİL Mİ ?.. KIRMIZI ÇİÇEKLİ KÜÇÜK BİR BİKİNİ YAPACAKSINIZ !..

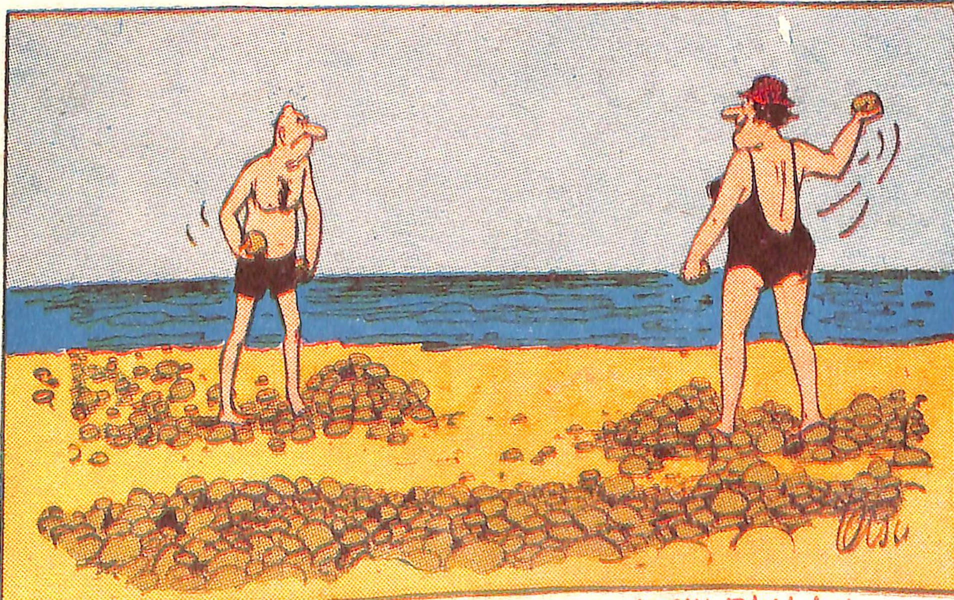

— PLÂJA GİTMİYECEĞİNİZİ NEDEN BANA SÖYLEMEDİNİZ YAHU !..

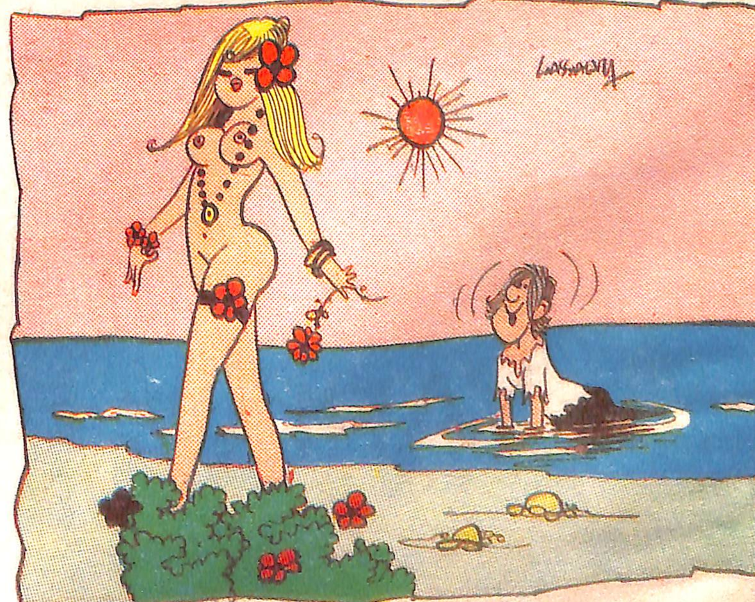

— NE KIZIYORSUN ?.. EVDE TABAKLARI KIRMAKTAN DAHA İYİ DEĞİL Mİ ?..

— Hiii !. BAŞIM DÖNÜYOR ...
— GÜNEŞ ÇARPMIŞTIR !..